

KIBRIS'TA

SOSYALIST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

EKİM 1996 SAYI: 9 YIL: 1 FİYATI: 70,000 TL. UK: 1 Str.

Y
E
T
E
R

GÖZLEM

Murat Gürel

EKONOMİK MÜCADELE HAREKETİ

Kuzey Kıbrıs'ta İşadamları "ekonomimizin sağlam bir temele oturtulup düze çıkartılması için" "Ekonomik Mücadele Hareketi" adı altında yeni bir örgütlenme girişimi başlattılar. 8 Ağustos 1996 tarihinde AKM'de yaptıkları toplantıda İşadamları ekonomik sıkıntıları aşmak için "İşadamları Partisi" adı altında ayrı bir parti kurmayı bile tartıştılar. Kıbrıs Türk İşadamları'nın ekonomik gidişattan rahatsız olduğu bir gerçektir fakat bu rahatsızlığın onları "EMH" adlı bir örgütlenmeye yönelmesi ilginçtir. İşadamları geçmişte de böylesi örgütlenmeleri denemişlerdir. Bunun son örneği ise daha 6 ay kadar önce başlatılan ve dikiş tutturulamayarak dağıtılan Ekonomik Mücadele Platformudur.

İşadamları Kıbrıs Türk Ticaret Odası gibi bir örgütlenmeleri varken neden böylesi bir gereksinim duyuyorlar?

Yanıtı aslında kısa ve açıktır. İşadamları kendi bünyelerindeki seçimlerle oluşan Ticaret Odası'nın da milletvekili seçimlerinin sonuçlarına göre oluşturulan hükümetin de öncelikle kendi çıkarlarını koruyamadıklarını açıkça farkındadırlar ama farkında olmadıkları bir nokta daha var. Bir ülkenin ekonomisi o ülkenin siyasetinden ayrı alınmaz. Ekonomiyi tek başına ele almakla sıkıntılardan kurtulamazsınız. Siyasal egemenliği olmayanlar, iktidara sahip olamayanlar ekonomiyi de hakim olmazlar. Kıbrıslı Türk İşadamları gerçek hakları Kuzey Kıbrıs'ta ne siyasetle ne de ekonomide bir dirhem bile egemenliklerinin bulunmamasından kaynaklanıyor. Onların rolü Türkiye hakim sınıflarına yurtçuluk yapmaktan öteye gitmemiştir. Kıbrıs'ta iktidar Türkiye hakim sınıflarının mali sermayesinin elindedir. Dahası, Kıbrıs üzerinde dünyanın en güçlü emperyalist tekkellerinin ve çok uluslu işletmelerinin çıkarları Türkiye ve Yunanistan sermayelerinin çıkarlarından bile önceliklidir. Böyle bir ortamda, kim tanır Yalova kaymakamını?

Kıbrıs Türk sermayesinin esamesi okunur mu?

Giderek küçülen (Globalleşen) dünyamızın kapitalist emperyalist düzeni içinde çıkarlarını ancak emperyalist büyük güçlerle, uluslararası büyük sermayenin çıkarları ile aynı çizgiye getirebilen onların çıkarları ile uyum sağlayabilen küçük sermaye çevreleri kazanabilir.

Cılız Kıbrıs Türk sermayesi ülkede 1974'ten sonra Türkiye ordularının korumalarında kendi pazarına sahip olabileceğini sandı. Ama şimdi artık gerçekleri görebiliyor. Hiçbir kapitalist ülkenin katlanmak zorunda olmadığı yöntemlere boyun eğiyor. Bir başka ülkeden, Türkiye'den ithal edilen Hiper enflasyon, devalüasyon ve aşırı pahalı finansman kredilerine ses çıkaramıyor. Halkın iyice zayıflamış alım gücünün yarattığı talep darlığı karşısında hergün yeni iflaslarla karşı karşıya kalıyor.

1974 yılından beri Kuzey Kıbrıs ekonomisinin bu yönelimi hiç değişmedi. Türk parasının kullanımı Kıbrıs Türk sermayesine pahalıya oturdu. Çünkü TC hükümetlerinin TL'yi dünyada pahalı olarak sattığı tek ülke Kuzey Kıbrıs'tır.

TL'nin kredili faizleri Kuzey Kıbrıs'ta Türkiye'dekilerinden çok daha pahalıdır. Bu pahalılık bazı sektörlerde (tarım gibi) %100 oranındadır.

Kıbrıs Türk burjuvazisi Türkiye'de ekonominin liberalizasyonu nedeniyle baval ticaretlerinde yaptığı vurgunu da kaybetmişti. Satamadığı için stokunda biriken mallardan, tahsil edemediği alacaklardan enflasyon muhasebesi uygulanmadığı için ya da çok sözü edilen istikrarlı para birimi TC'nin rıza göstermemesi nedeniyle uygulanmadığından dolayı büyük zararlara uğramaktadır. Bunlardan rahatsız olan Kıbrıs Türk burjuvazisi bıçak kemiğe dayandığı zamanlarda yaptığı cılız çıkışlarla Türkiye sermayesi ile uluslararası

(Devamı Sayfa 9'da)

Sosyalist Kıbrıs Hareketi Kuruldu

(K.S. Gerçek-Özel)Eylül ayı içerisinde kurucu genel kurulunu gerçekleştiren Sosyalist Kıbrıs Hareketi kuruldu.Yönetim kurulunu belirleyerek mücadelede yerini alan Sosyalist Kıbrıs Hareketinin amaçları aşağıda belirtilmiştir.

HAREKETİN AMAÇLARI

a. Emperyalizmin ve emperyalizmin ada üzerindeki hakimiyetinin sona erdirilmesi ve sosyalist Kıbrıs'ın yaratılması için uğraş verir;

b. Bu amaca dönük; ABD, BM, AB ve diğer emperyalist güçlerin gerek direk gerekse yerli işbirlikçileri kanalıyla ülkemizin bütünlüğü ve Kıbrıs Halkı'nın birliğine yönelik BÖLÜCÜ-SÖMÜRÜCÜ-HÜKMEDİCİ siyasetlerinin teşirini yapar,

c. Resmi ve sivil faşist kurum ve örgütlenmelere karşı mücadele eder,

ç. Faşizme karşı mücadelenin emperyalizme karşı mücadeleden ayrı düşünülmemesi bilincinde olan SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ,bu uğurda tüm demokrat, devrimci örgüt ve kişileri ANTI - EMERİYALİST BİRLEŞİK HALK CEPHESİ'ni yaratmak için görev ve sorumluluk almaya çağırır,

d. SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ, ENOSİS VE TAKSİM 'e, her ne adla olursa olsun, halkın iradesini yansıtmayan ENTEGRASYON çabalarına karşı çıkar; KIBRIS HALKI'NIN KENDİ GELECEĞİNE ÖZGÜR İRADESİ İLE KENDİNİN KARAR VERME HAKKINI savunur,

e. SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ, ülke içindeki tüm anti-emperyalist güçlerin birliğine ve dayanışmasına verdiği önem yanında, özellikle çevre ülkelerinde olmak üzere, tüm dünya sosyalist ve anti-emperyalist güçleriyle dayanışmanın önemi bilinciyle ENTERNASYONAL DAYANIŞMA için uğraş verir,

f. Sosyalist birey, çevre, gurup ve örgütleri siyasi-ideolojik ve örgütsel anlamda tek çatı altında toplamak için uğraş verir,

g. Sosyalizm biliminin gerek üyeleri gerekse diğer devrimci çevre ve guruplar arasında öğrenilmesi ve özümsemesi için uğraş verir,

h. Ülke ve uluslararası sorunların çözümüne yönelik sosyalist politikalar üretmek ve bu politikaların ve sosyalizm biliminin tüm işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri arasında yayılması ve kabul edilmesi için mücadele verir.

Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumların

Anlamlı İşbirliği

(K.S. GERÇEK-Londra) 14 Ağustos 1996 tarihli Londra çıkışlı bir bildiri yayınlandı. Bildiri "KIBRISLI RUMLAR VE KIBRISLI TÜRKLER ARASINDA DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ İÇİN FORM" adına yayınlandı.

İlgili bildiriye altı çizilmesi gereken önemli noktalar şunlardır:

a) Adada son sınır olayları ile varılan nokta 1974 sonrası en tehlikeli noktadır.
b) Sınır olayları ve cinayetler Kıbrıs halkının arasındaki güvensizliği ve şovenizmi artırmaktadır.

c) Sınırın her iki yanında faşist çetelerin eylemleri lanetlenmektedir.

d) Forumun verdiği temel mesaj ise "YABANCI ORDU VEYA ÜSLER OLMAYAN, ÖZGÜR, BAĞIMSIZ VE BİRLEŞİK KIBRIS"tır.

Forumun bildirisinde iki temel eksiklik göze çarpmaktadır. Birincisi, Avrupalıdan yola çıkıp adaya gelen motosikletlilerin "kendi insiyatifleri ile" hareket ettikleri mesajını vermesi. Oysa motosikletliler eylemi emperyalizmin ve sözde anavatan Yunanistan'ın bir tezgayıydı. Bu husus açığa çıkarılmalıdır. İkinci olgu ise sınır olaylarına ve savaş olasılığına dikkat çekilerek "SAVAŞA HAYIR" sloganını temelsiz savunmasıdır. Oysa milliyetlerarası bir savaş önleminin tek yolu bu savaşı isteyen, körükleyen tüm unsurlara karşı SAVAŞTIR. Bu iki temel nokta bildirinin temel eksikleri olarak göze çarpmaktadır.

BM'in Bedelsiz Bağışları Tarım Bakanlığı Tarafından Üreticiye Para Karşılığı Satılıyor.

(K.S Gerçek Özel) Tarım Bakanlığı yaptığı bir duyuru ile 16 Eylül 1996 tarihinden itibaren narenciye ve zeytin üreticisine Akdeniz meyve sineğine karşı mücadelede kullanılmak üzere malathion ve hidrolize protein dağıtıcılığını duyurdu. Çağrıya uyup bölge Tarım Daireleri'ne başvuran üreticileri bir süpriz bekliyordu. Her yıl parasız olarak dağıtılan bu zirai mücadele ilaçları bu yıl satılıyordu. Üstelik fiata KDV de eklenerek. Malathionun fiyatı KDV dahil 204,000 TL/lt, hidrolize proteininki ise 102,000 TL/lt.

Muhabirimizin edindiği bilgiye göre bu zirai ilaçlar BM tarafından Tarım Bakanlığına bizzat bakanlık tarafından uçakla atılmak veya üreticiye bedava dağıtılmak üzere hibe olarak verilmiştir.

Can çekişen narenciye üretimini teşvik etmek yerine, egemenler üretici üzerinde, BM'nin hibelerini satacak kadar gözü kara bir soygun ve sömürü politikası uygulamaktadırlar. Üretimi bir an önce durdurmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Burada üzerinde durulması gereken bir diğer konu da, ilaç bidonlarının üzerindeki Yunanca yazılardır. Yani bu ilaçlar Tarım Bakanlığına güneyden, Rum tarafından gelmiştir. Bu da, milliyetçilikte mangalda kül bırakmayan egemenlerin, iş avantaya gelince milliyetçiliklerini unutup Yunan malı ilaçlarla üreticiyi nasıl sömürdüklerinin açık kanıtıdır. Egemenlerin ikiyüzlülüklerinin açık kanıtıdır.

BAŞYAZI

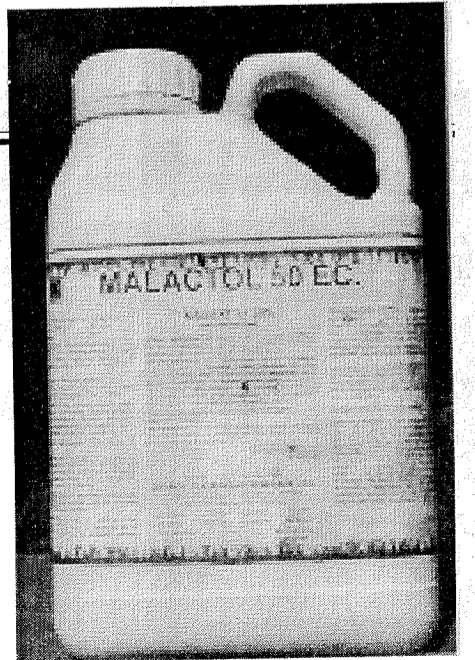
Ağustos ve Eylül ayları içerisinde Kıbrıs'ın kuzeyi ile güneyini ayıran ara bölgede meydana gelen ve iki sivil Rum ile bir GKK askerinin öldürülmeleri ile sonuçlanan olaylardan sonra, gerek güneyde, gerekse kuzeyde şovenizm sürekli bir tırmanma eylimine girdi. Her iki tarafta da egemenler ırkçılık boyutuna ulaşan şovenizmi körüklemek için her fırsatı kullanıyorlar.

Emperyalistler ve onların yerli uşakları son dönemde bu ortama neden gereksinim duydular? Bu soruya en yakın yanıt olarak "Kıbrıs sorunu"na çözüm istekleri gösterilebilir. Ve doğal olarak da böyle düşmanlıkların ve kinlerin 20 yıldan sonra yeniden canlandırılmasının arkasından gelecek olan çözümü de tahmin etmek kehanet değildir. Yaratılmak istenen ortam, gerek içte Kıbrıs Türk ve Rum kamuoyunda, gerekse uluslararası kamuoyunda "Bu iki toplumun birarada yaşamaları mümkün değildir. Bu bakımdan, arada sınırlarla bölünmüş olarak ayrı ayrı bölgelerde kendi idareleri altında yaşayacakları bir antlaşma" anlayışının kabulünü sağlayacak bir ortamdır. Bu görüş gerek İngiliz, gerekse ABD basınında açıkça ortaya kondu. Son zamanlarda uluslararası, özellikle de AB'nin baskısı altında olan TC egemenlerinin ve onların güdümündeki Kuzey Kıbrıs egemenlerinin gerçek emelleri zaten bu doğrultudadır ve hatta bunun da ötesinde Kuzey Kıbrıs'ın TC'ne resmi entegrasyonundan yanadır. Dolayısıyla bu ortam bu emellerini gerçekleştirmek için en uygun zemini oluşturmaktadır. Kıbrıs'ın bölünmesine sözde karşı gibi görünen Yunan ve Kıbrıslı Rum egemenler, her gün biraz daha körükledikleri Yunan şovenizmi ve Türk düşmanlığı ile gerçekte emperyalist patronlarının Ada'yı bölme politikalarının sadık maşaları olduklarını göstermektedirler. Klerides'in "Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi" önerisinde, "sınırın güçlendirilmiş çok uluslu bir Barış Gücü'nün denetimine verilmesi" tezi, bugüne kadar sözde sınırları reddeden Rum egemenlerin de, emperyalist askeri güçlerin denetiminde bulunan, sınırlarla bölünmüş bir Ada çözümünü gündeme

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

(Devamı Sayfa 4'te)

SKANDAL

Faili "Meçhul" Olaylar Sistemleşti.

Ülkemizin yakın tarihi karanlık güçlerin terör estirmesi ve korku salmaya çalışmasına sahne olmuştur. Bombalamalar, kurşunlamalar, cinayetler ülkemizin üstüne kara basan gibi çöktü. Yapılan saldırı ve cinayetlerin hedefi resmi çizgiye tavır geliştiren unsurları sindirmek olarak özetlenebilir. Kutlu Adalı cinayeti son halka olmayacak. Sistemle "barışık" olan CTP'de bu bombalamalardan nasibini aldı. En son 9 Eylül gecesi CTP'nin Genel Merkezi ve Lefkoşa İlçe binası bombalandı. Failleri halkımız tarafından bilinen bu terör olayları halkın tepkisi ile geriletilebilir. Aşağıda yakın tarihin faili "meçhul" olayları kronolojik olarak verilmiştir.

14 Şubat 1980: Kutlu Adalı'nın evi kurşunlandı.

2 Ekim 1989: CTP Genel Merkezi ve YKP Genel Başkanı Alpay

Durduran'ın evi bombalandı. Olayı "Kıbrıs Türk Halk Hareketi" üstlendi.

16 Ekim 1990: CTP eski Milletvekili Fadıl Çağdan'ın evi ve Özgürlük Dergisi sahibi Hürrem Tulga'nın arabası bombalandı.

15 Ağustos 1991: YKP Genel Başkanı Alpay Durduran'ın arabası bombalandı.

17 Mayıs 1994: CTP'li Hasan Erçakıca'nın evi bombalandı.

1 Mayıs 1996: CTP Lefkoşa İlçe binası bombalandı.

6 Temmuz 1996: Kutlu Adalı katledildi.

9 Eylül 1996: CTP Genel Merkezi ve Lefkoşa İlçe binasına molotof kokteyl atıldı.

NOT: Bu süreçte hedef şaşırtan, halkın kafasını karıştırmaya yönelik bir takım saldırılar daha olmuştur. Bu saldırıların özü politik değildir. Birçoğu mafya hesaplaşması olarak ortaya çıkmıştır.

DEVLET "EĞİTİMDE" KİME HİZMET EDİYOR?

Kolejler gelsin mi, kalsın mı tartışması eğitimin hangi boyutla ele alındığının güzel bir göstergesidir. Onbinlerce işçinin, köylünün, memurun çocuğunu eğitimde nasıl bir gelecek bekliyor? devlet emekçi çocuklarına nasıl bir eğitim vadediyor? Asıl konuşulması gereken bunlardır. Eğitimin içeriği, bir başka ifade ile müfredat programları nasıl bir insan yetiştiriyor bu önemlidir. Bunun kadar önemli diğer konu ise bu süreçte halk çocuklarını bekleyen olgulardır.

Bu halk yığınlarının sırtından oluşan (vergiler, KDV) bütçeden eğitime ayrılan pay çok sembolik kalıyor. Okullar imkansızlıktan dökülürken okul idareleri halktan bağış ve yardımlar topluyor. Bu da yetmiyor.

Halka "çocuğunun okumasını istiyorsan özel derse dersaneye yolla" deniyor. Vergilerle soyulan, okul bağış ve yardımlarla soyulan, özel derslere zorlanan halk çocuk okutabilir mi? Bu artık hiç mümkün değil. Zengin burjuva çocuklarının sınıfsal konumları gereği gelecekleri zaten güvence altındadır. Emekçi çocuğuna "sen de emekçi kal" deniyor. Faturayı ödeyen halk. Ayrıcalıklı olan bir avuç zengin çocuğu.

Devletin "iki yüzlü" tavır iyice sırtıyor. Sözde anayasada fırsat eşitliği var. Hani fırsat eşitliği. Çare halkın kendi sorunlarına sahip çıkması ve örgütlenerek haklarını aramasıdır. Başka yol yoktur.

Basından Seçmeler

Kan, Diploması ve Siyaset

Günlerdir birbirimizi öldürüyoruz. Yaşlılarımız günlerini birbirini öldürüyor; ölüyor ve öldürüyor. Cenaze törenleri düzenleniyor, ölümlerimizin arkasında ailelerinden önce büyüklerimizi yürütüyor. Kiliseler, camiler doluyor, top arabaları ve haçlarla sokakları, cami ve kilise avlularını solduruyoruz. Ardından "dişe diş, kana kan intikam intikam", "Türk kanı içeceğiz" yeminleri ediyoruz. Gençlerimizi öldürüyor, birileri yaşlılarımızın kanlarıyla siyaset yapıyor, ailelerinin gözyaşları "vatan sağolsun" diye siliniyor.

Kimin vatani sağolsun? Bu vatan kimin? İnsanını kurban içenlerin. İnsanının kanıyla politika, diploması yapanların bu ülke. Öldürmemize onlar karar veriyor. Ölmemizin koşullarının muhafazası için gereğini onlar yapıyor; hem de bizim adımiza, bizim iyiliğimiz için!

Bu ülke bizim olmadığı, ölmesine ve öldürmesine ustaları tarafından karar verilenlerin olmadığı sürece, biz sevgililerimizin gözlerini bu ülkeden fazla sevmeliyiz. İnsanlık onuru adına, sevgililerimizin gözlerini bu ülkeden fazla sevmeliyiz. Bizi kul yapmak isteyenlere, efendiliklerinin garantisini görüp yücelterek kütsadıkları değerlere vermemeliyiz. Ağzlarından düşürmedikleri bayrak, toprak, vatan, çakıl taşı, milli onur, milli gurur ve şanlı olduklarını iddia ettikleri tarihlerin kocaman yalanlar olduğunu

hatırdan çıkarmamalıyız. Kanla, ölümle, entrika ve yalan dolanla dolu tarihleri şanlı olmaz. İnsaniğe, kültüre, sanata ne katmışlar ki şanlılar? Türk ve Rum olmaktan öteye gidebildi mi bu tarihleri?

Koca yalanlarını, iktidarlarının garantisini olacağını umdukları yalanlarını kafamıza sokmak için, sokak ve cadde adlarını, milli bayram ve resmi geçitleri, anma ve kutlama törenlerini bile kullandıklarını unutmamalıyız. Adı düşünmeli, sevgilimizi arzulamalıyız. Ustalarımız çıkıp nutuk sallamaya başladıkları zaman, kulağımızda sevgililerimizin sıcak nefesini duymalı, tüm söylenenlerin iktidar tutkusunun ateşiyle söylenen yalanlar olduğunu hatırdan tutmalıyız.

Günlerdir yaşlılarımız birbirini öldürüyor. Birileri onlara alkış tutuyor. Birileri yaşlılarımızın kanlarıyla siyaset yapıyor. Ölmem için beni de, seni de, sevgilini de aralarına bekliyorlar. Bizler öleceğiz ki, onlar yalanlarına devam edebilsinler. Bizler öleceğiz ve öldüreceğiz ki onlar bizim adımiza konuşmaya devam edebilsinler.

Bu ülkeyi sevmiyorum. Yıllarca çakıl taşı insanlardan değerli gören, bayraklarını insanlarından kıymetli bilen bu ülkeyi sevmiyorum. Kanla, toplu mezarlarla, kayıplara yürütülen politika ve diplomasıyı sevmemişim kadar; politika ve diplomasıyı ekme kapısı yapıp geçimini dökülen kanla sağlayanları da sevmiyorum.

Beni, siz sultanızı süresiniz diye ölmeye ikna edemezsiniz, öldürmeye ikna edemezsiniz. ÖLDÜRMEYECEĞİM!

Sizin hatırıma, sizin sultanızın hatırına ÖLMEYECEĞİM!

Siz bu ülkenin iki yarısında insan hayatını, insan kanını politika malzemesi yaptığınız sürece, bana bu ülkeyi sevdiremezsiniz.

Koltuklarınızı çocuklarınızla torunlarınıza devredebilesiniz diye, sizin adınıza ölmeyecek ve öldürmeyeceğim. "Ülkemi seviyorum" deyip, sizin çılgınlıklarınızın taşarlonluğunu üstlenmeyeceğim.

Öldürmek istiyorsanız gidin sınırlara birbirinizi öldürün. Nasıl olsa hem güneyde, hem de kuzeyde eşiniz benzeriniz var. Tek farkınız Türk veya Rum olmak.

Politikanızı ve diplomasınızı, yani ekme kapılarınızı kaybetmezsiniz diye insanımızın ölmesi gerekiyorsa, gidin sınırlara ve ölümler arkasından yürümek yerine, gidin ve koltuklarınızı çocuklarınızla torunlarınıza miras bırakabilmek uğruna siz ölümler. Bana ölmemi ve öldürmemi emredemezsiniz.

Bu ülkeyi bu haliyle sevmiyorum! Sakın bana "Ya sev, yada terk et" deme ahlaksızlığına kalkışmayın. Bu ülkenin bu halini sevmiyorum ve ülkeyi sevilesi bir ülke yapmanın elimizde olduğunu biliyorum; bunun yolunun sizinle hiç buluşmayacak, kesişmeyecek bir yol olduğunu biliyorum.

KIBRISTAN KISA-KISA

Bol Maaşlı Müşavirler Halkın Sırtında Kambur.

Ülkemizde hükümet eden partilerin "arपाली" konumundaki 3'lü kararname ile atılan görevler (siyasi mevkiler) halkın sırtında kambur oluşturdu. Yıllardır bakanlıklara atanan (yaklaşık 150 kişi) bu şahısları siyasiler sürekli değiştirerek müşavirlik görevi veriyorlar. Bir başka ifade ile onları kızağa çekip dolgun maaşlarla beslemeye devam ediyorlar. 3 yıl önce UBP'nin bürokratlarını değiştiren DP-CTP hükümeti kendi bürokratlarını yerleştirmişti. DP-CTP hükümeti süresince bürokrat değişiklikleri yaşandı.

Halka özveri vadeden, halkı zamlar ve vergilerle inleyen siyasi partiler halkın temsilcileri mi? Yoksa yandaşlarının çıkar kulübü mü? Halkımız bunu değerlendirecektir.

Katma Değer Vergisi "Kazığı" Halka Pahalya Maloluyor.

Uzun yıllardır T.C'nin dayatmaları ve egemenlerin ısrarı ile gündeme gelen K.D.V vergisi halkın ve sendikaların tepkisi ile sürekli ertelenmiştir. Son DP-CTP hükümetinde CTP'inde destek vermesi ve sendikaların suskun kalmasıyla KDV 1 Temmuz 1996 tarihinde resmen yürürlüğe girdi. Halka KDV'nin "çağdaş vergi" olduğunu yutturmaya çalışan siyasilerin gerçek yüzü kısa sürede ortaya çıktı. Bir anda KDV, zam fırtınasına dönüştü. Üstelik alt düzey gelir gruplarının daha da yoksullaştığı bu ortamda sağlığa da KDV getirenler çok hastalananandan çok, az hastalananandan az K.D.V alıyorlar.

Devlet 1 Temmuz 1996'da uyguladığı K.D.V'yi geriye dönük olarak Elektrik faturalarına yansıtarak sömürüyü katmerlemiştir.

Sonuç olarak devletin KDV ile topladığı gelirler burjuvalara akıyor. Sağlık ve eğitim can çekişirken bütçeden bu kalemlere ayrılan pay göstermelidir.

OKUYUCU MEKTUBU

İZLENİM

A.T.

22 Temmuz 1996, Türkiye cezaevlerinde 20 Mayıs 96'da başlayan ve 3 Temmuz 96'da ölüm orucuna dönüştürülen eylemlerin 64. günü. Aygün Uğur'un şehit düştüğü günden bir gün sonra ve eylemin en sıcak günlerinden biri. Sabah saat 8:30-9:00'da Kızılay'a indim. Ankara'da bulunduğum 1 ay zarfında Kızılay'ı bu kadar iğrenç görmemişim. Ankara dendiği zaman Kızılay ve Gima'nın önü akla gelir. Evet orası tamamen panzerler, zırhlı araçlar, polis otoları ve yüzlerce polis tarafından çevrilmişti. Belli ki vakit ilerledikçe gün daha sıcak olacaktı. Panzerlerin ve polislerin yanından geçen halk endişeliydi. Korkuyordu ve birşeylerden hızlı hızlı kaçıyor. Ankara'nın en kalabalık semti olan Kızılay, Gima önünde sadece polisler ve assonra gelecek kalabalığa karışacak birçok korkusuz insan duruyordu. Ben de bu dostların arasına katıldım. Polislerle aramızdaki mesafe sıfırdıydı. Hiddetlerini, kinlerini ve nefretlerini yakından duyabiliyor ve görebiliyorduk. İşte faşist TC. devletinin faşist polisinin dili ve terbiyesi faşist polislerin ellerinde coplar, başlarında çelik başlıklar birbirleriyle konuşuyorlar. Biri ötekine: Ulan bu komünistlerin analarını, bacılarını düzeceksin tamam mı? Sonra da bıçakla doğrayıp parçalar halinde çöpe atacaksın tamam mı? Öteki daha hiddetli, bana bak lan bütün arkadaşlara söyleyeceğiz, buraya geldikleri an onların beyinlerini dağıtalım. Copla sadece kafalarına vuracağız tamam mı? Bıraktığımız zaman kan içinde yığılacaklar ve ölecekler tamam mı? Bir öteki dayanamıyor ve söze karışıyor. Ulan bu komünistlerin kızları çok güzel. Kalabalığın içinde onları sıkıştırmak çok hoşuma gidiyor. Kendimden geçiyorum. Sonra bir kahkaha kopuyor ve sağ ellerindeki copları sol avuç içlerine vura vura gidip gelmeye başlıyorlar. Daha nice pislikler konuşarak ne kadar kin ve nefret kusarak. Evet işte faşist TC. devletinin faşist polisleri. Saatler ilerliyor. Saat öğleden sonra iki. Beş polis otosu daha geliyor içi polis dolu. Gelecek kalabalığın, tahmin

ettiğimden fazla olduğuna inanmaya başladım. Saat 15:15, çok uzaktan, adeta gökyüzünü yararak, kulaklarımızı delip geçen sesler ve sloganlar duyuluyordu. Önce polisler baktım. Paniğe kapıldılar, telaşlandılar ve anladılar ki gelen kalabalık onları adeta boğacaktı. Korkmuşlardı. Hem de çok korkmuşlardı. Subaylarına koştular. Sığınmak istercesine. Biliyorlardı ki gelen sesler geleceğin ayak sesleriydi. On dakika sonra Kızılay insana ve sese boğulmuştu. Bir anda bir tek ses "SUSMA, SUSTUKÇA SIRA SANA GELECEK" polislin yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Binlerce sosyalist hedefine bir adım daha yaklaşıldı. Biliniyordu ki hapisanelerde ölüme giden devrimcilerin haklı bir mücadeleleri vardı. Dışardaki yoldaşlar da onlara destek vermeliydiler. Bu destek de ne panzerlerden ne de coplu ve silahlı polislerden korkmadan veriliyordu.

Eylem bitti. Eylemciler dağılmaya başladı. O an'a kadar hiçbir sorun olmadı. Ama TC.'nin faşist polisi işini biliyordu. Sokaklara dağılan eylemciler polisler tarafından yakalanıyor, otobüslere bindiriliyorlardı. Dövülüyorlar coplanıyorlar ama sol elleri havada zafer işareti yapıyorlardı.

Değerli dostlar bu bir hayal değildir. TC.'nin faşist polislerinin her zaman yaptığı bir işti.

Burda öz olarak anlatmak istediğim, TC halkının güya güvenliğini sağlayacak faşist devletin, faşist polislerinin içyüzü.

Susturamayacaksınız
Ne başımıza indirdiğiniz
copla
Ne de bizi mahkum ettiğiniz
ölümle

Ölüm bizim dilimiz
Toprak canımız
Dilimizi dil
Canımıza can katarız
Üstünüze geleceğiz
Üstünüze üstünüze
Ölümden korkmayız
Çünkü
Bir ölürsük
Bin doğarız.

Referandum Herzaman Demokratik Değildir

Cumhurbaşkanı Denktaş dış politikada başı ne zaman sıkışsa hemen "Referanduma" gitme çağrısı yapar. Denktaş'ın sık sık referandumu gündeme getirmesi demokrasiye olan sevgisi ve bağlılığından mıdır?

Bugüne dek Kıbrıs Türk toplumunu ilgilendiren hangi önemli karar topluma danışılarak alınmıştır?

Kıbrıs Türkleri Güney Kıbrıs'tan Kuzey'e göç ederken, ata yadigarı topraklarını terketmeye zorlandıkları zaman kendilerine danışan oldu mu?

Geçici Kıbrıs Türk yönetimi, Otonom, Federe Devlet ve K.K.T.C ilanları yapılırken referanduma gerek duyuldu mu? Halka danışan, fikir soran oldu mu? Hayır.

Ama ne zaman Kıbrıs'taki gerici ve emperyalizmin işbirlikçisi Rum ve Türk yönetimleri, karşılıklı ve planlı olarak toplumlar arasındaki gerginliği artırıp, sivil faşist güçleri sınırlarda karşı karşıya getirerek çatışma yaratsalar bunu Kıbrıslı Türklerle Rumların birarada yaşayamayacağına bir kanıtı olarak yutturmaya çalışırlar. Arkasından da adı "Referandum" olan şantajlar başlar.

Gerçekte ise emperyalist düzen koşullarında referandumlar demokratik olmaktan çok uzak uygulamalardır. Böylesi referandumlarda, faşist oligarşi copların gölgesinde, herzaman istedikleri yanıtı garanti edecekleri güdümlü sorular hazırlarlar.

Napolyon III'ten General Franco ve General Pinochet'e kadar uzanan bir dizi faşist diktatörlük istediklerini elde etmek amacı ile sık sık sahte ve göstermelik referandumlara başvurmuşlardır.

Referandumlar ancak proletarya denetiminde yapıldığı zaman gerçekten demokratik olabilir ve demokratik halk iradesini yansıtır. Referandumun demokratik bir araç olup olmaması kimler tarafından kullanıldığına bağlıdır.

Gerçek proleter demokrasi yalnızca parmak kaldırıp indirmekle ilgili değildir. Katılımcılık, tartışma ve önerileri değiştirebilme veya düzeltebilme fırsatının varlığıdır.

AYIN İNCİLERİ

Sosyalist Enternasyonal'ın ABD'de yapılan toplantılarında Başkan Yardımcısı sıfatı ile Erdal İnönü'nün "Kıbrıs'a 1974 yılında barışı biz getirdik" sözleri ayın incileri köşemize girmeye hak kazandı.

Çünkü 1974 sonrası "barış" ortamından nasibini alamayan "namkör" Kıbrıslı Türkler'in yarısı Kıbrıs'tan "uçup" gitmişlerdir.

TC Başkan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Çiller "Ülkemizde anayasada var olan idam cezasını meclis uzun süredir onaylamıyor. Pratikte idam cezası

kalkmıştır. O nedenle anayasadan da kaldıralım" demiştir.

Çiller'in bu sözleri aslında ayın incilerine değil yılın incilerine girmeye layıktır. Fakat gazetemizde yılın incileri henüz yoktur.

Devletin asker-sivil faşist güçleri insanları gözönünde katledden yargısız infazları sistemleştirirken, gözaltında kaybedilmeleri uygularken anayasanın ilgili maddesini değiştirmeye ne gerek var.

Sn. Denktaş "Kutlu Adalı'yı Rumlar öldürdü" diyerek ülke içinde ayın "bombasını" patlattı. Sn. Denktaş'ın "Uzak görüşlü bir analiz uzmanı" olduğunu herkes bilmektedir. Eğer faydası olacaksa Kuzey Kore - Güney Kore arasındaki anlaşmazlıkları bahane ederek Kutlu Adalı cinayetini Kuzey Korelilere de yükleyebilir.

Ne diyelim Sn. Denktaş'a en iyi yanıtı Kutlu Adalı'nın cenazesinde tek yumruk olan halkımız verdi.

ÖLÜME GÜLE OYNAYA GİDENLERDEN

Gözyaşı dökmeyin
arkamızdan
Yollarda sokaklarda
izlerimiz var
takip edin.
Sizin için yürüdük
caddelerde

Hem de
güle oynaya
Sloganlar haykırık
coplandık
tutsak olduk
Ağlamadık.
Siz de ağlamayın dostlar
Gözyaşı dökmeyin arkamızdan
Yollarda sokaklarda
izlerimiz var
takip edin.
Davulla zurnayla
Halay çekerek

Zaferlere gidin
Biz sizinle değil
Siz bizimle olun
BİZ ZAFERLERİN
DORUĞUNDAYIZ DOSTLAR

A.T.

başyazın, sayfa 4'den
getirdiklerini ortaya çıkarmaktadır.

Böylece, halen masada bulunan ve Anglo-Amerikan emperyalistlerince hazırlanan çözüm önerileri, yani var olan de facto statükonun de jure hale getirilerek sorunun Kıbrıs'ta çözüme ulaştırılması, son günlerde yaşanan etnik gerginliğin sonucu olarak değerlendirilmelidir.

Bu çözümün Türkçesi, ikili ilhaktan veya en azından Kuzey Kıbrıs'ın TC'ne ilhakından başka birşey değildir. Kuzey Kıbrıs'ın TC'ne entegrasyonu zaten pratikte tamamlanmıştır. Yapılmaya çalışılan bunun yasallaştırılmasıdır.

Tüm bu gelişmelere rağmen, ne Kıbrıslı Rum ne de Kıbrıslı Türk demokrat ve devrimci sol kesimler bu emperyalist planlara karşı güçlü bir muhalefet oluşturamıyorlar. Emperyalist planlara karşı Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve bütünlüğünü savunan alternatif politikayı üretmediler, gündeme getirmediler, getiremediler. Burada tabii ki sosyalist güçlerin dağınıklığı ve bir Anti-emperyalist Cephe'nin oluşturulamaması bu politikasızlığın en büyük nedenidir. Emperyalistlerin, Kıbrıs halkının kanı ve canı üzerinde, daha fazla politika yapmalarını önlemek için örgütlenmeliyiz.

Kokuşmuş
Sevdalarınız Sizin,
Solmuş
Bir yaprak kadar
değersiz,
Ve!...
Ayaklarınız altında
Ezdiğiniz
Bir karınca kadar
çaresiz.
Kirlettiğiniz denizlerin,
Gökyüzüne ulaşırçasına
dalgaları kadar,
korkunçsunuz.

Aşklarında
biz yaşadık
sevdalarında.

Biz biliriz
Hüzne karşı direncide.

Kimi zaman
Dağlara vurduk
kendimizi!
Kimi zaman sahillerde.
Türküler tutturduk
Noktasız virgülsüz.
Kimi geceler
Yıldızları seyrettik,
Kayan yıldızlardan
Dilekler tuttuk.
Olmadı
be gülüm,
Kalbimizden
Nasırlı söküp atamadık.
Yinede,
Sevdalar
Bizi terk etmedi.
Bir halk saydık kendimizi
Bir birimizin kalbinde.
Aşk budur işte.

Gökçe G.

KIBRIS TA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

KÖRFEZ'DE PAYLAŞIM BİTMİYOR

Son günlerde ABD emperyalistleri, 1991 Körfez savaşından beri, Irak'a ikinci kez çok geniş bir askeri operasyon yapma hazırlıklarına başladılar. Bu amaçla, Körfez bölgesine B-52 ağır bombardıman ve radara yakalanamayan F-117 uçaklarını, En-

terprise uçak gemisini ve binlerce askeri personel gönderdi. Başta bu savaşların en büyük mağduru Irak emekçi halkı olmak üzere, bölge halkları ve ülkeleri gergin bir bekleyiş içerisine girdiler.

Hatırlanacağı gibi, 1991 yılında, kökeninde ABD, Alman ve Japon emperyalistlerinin çıkar dalaşı yatan ve Irak'ın Kuveyt'i işgali bahanesiyle ABD'nin Irak'ı bombalayarak Kuveyt'i "işgalden kurtardığı" Körfez Savaşı yaşanmıştı. Savaşın ertesinde, ABD Irak'ta biri kuzeyde, öteki güneyde olmak üzere iki Güvenlik Kuşağı oluşturmuştu. Kuzey bölgesi Irak Kürdistan'ını kapsamaktadır. ABD emperyalistleri petrol bakımından zengin kuzey bölgesini gerek TC topraklarında üslenen Çekiç Güç, gerekse bizzat içerden Kürt liderler Mesut Barzani ve Celal Talabani vasıtasıyla tamamen kontrol altına almışlardı. Amaçları, bölgede tamamen kendilerine bağımlı bir Kürt yönetimi oluşturmak, Saddam devrilene ve

Irak'ın tümünde etkinlik kurana kadar, bölgeyi Irak Kürdistan'ı, Türkiye, Suudi Arabistan ve Kuveyt'teki üslerden kontrol etmektir.

Ancak bu arada, bölge ülkeleri egemenlerinin ve Kürdistan'daki iki rakip lider, Barzani ve Talabani'nin ayrı ayrı çıkarları ve beklentileri de gündeme geldi. Bu çıkar dalaşmaları Barzani'nin Saddam ile anlaşarak, İran destekli Talabani'ye saldırması ve onu Kuzey Irak'tan sürmesi ile yeni bir aşamaya girdi.

ABD bölgedeki İran etkisini yıkmak için Barzani'nin Saddam ile anlaşmasına ve

Talabani'ye vurmasına göz yumdu. Ardından da, Saddam'ın 36. paraleli ihlal ettiği gerekçesiyle Irak'a füzelerini gönderdi. ABD emperyalistleri bunu yapmakla;

i) İran'ın Kuzey Irak'ta egemenlik girişimlerinin önünü almış oldu, ii) Saddam'a bölgede esas gücün

hala daha ABD emperyalistlerinde olduğu hatırlatılmış oldu, iii) Petrol fiyatlarına yeni bir yükselme olmuş oldu,

iv) Yaklaşan ABD başkanlık seçimlerinde Bill Clinton'a, yeniden seçilebilmek için, avantaj sağlanmış oldu.

Ancak, bugün için, Kuzey Irak Barzani vasıtasıyla Saddam'ın kontrolü altına girmiş oldu.

Burada, bölgede tansiyonu yükselten etkenlerden biri olarak da TC egemenlerin bölgede yaptıkları girişimlerden söz etmek gerekmektedir. 1991 savaşında ABD emperyalistlerinin emir ve komutasında hareket eden TC egemenleri, savaştan sonra hayal kırıklığına uğramış, evdeki bulgurdan da olmuşlardı. Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının kapatılması ve sınır ticaretinin sona erdirilmesi TC egemenlerini milyarlarca dolar kayba uğratmıştır. Bunun da ötesinde, Kuzey Irak Kürt halkı, TC'deki Kürt halkının mücadelesine destek vermiştir. Son günlerdeki gelişmeleri fırsat bilen TC egemenleri, PKK saldırılarını ve Irak Türkmenleri'nin güvenliğini bahane ederek Kuzey Irak'ta "Güvenlik Bölgesi" kurma girişiminde

arkasında yatan gerçek niyet ise, hiç kuşkusuz, 1991'de gündeme gelen, fakat ABD emperyalistleri tarafından sıcak bakılmayan, bölgesi

petrol Musul ve Kerkük'ün işgalidir. Ancak TC egemenlerinin bu girişimleri, ABD emperyalistleri hariç, hiç kimseden destek ve onay görmedi. Özellikle de bölge ülkeleri bu girişime şiddetle karşı çıktılar. Dolayısıyla TC geri adım atmak zorunda kaldı. Tavır değiştiren TC egemenleri, PKK'nın Kuzey Irak'ta yerleşmemesini, Kuzey Irak'ta, federal dahi olsa, herhangi bir Kürt devletinin kurulmamasını, Türkmenlere politik kimlik verilmesini ve petrol boru hatlarının açılmasını sağlamak için Irak'la anlaşma zemini arayışına girdi.

Görüldüğü gibi gerek emperyalist patronlar, gerekse bölge devletlerinin egemenleri çıkarları uğruna her an politika ve saf değiştirebilmektedirler. Bu çıkar dalaşmalarından ve hegemonya çatışmalarından en büyük zararı emekçi halklar görmektedir. Başta Arap ve Kürtlerden oluşan Irak halkı ambargolardan, bombardımanlardan, iç çatışmalardan canını, kanını, malını, evini, yurdunu kaybetmektedir.

Onbinlerce Kürt yine göç yollarına düşmüş, İran sınırına yığılmıştır. Bölgedeki egemenlerin tümü bir emperyalist çıkar gurubunun uşağıdır. Bunların bölgeye barış getirmeleri mümkün değildir. ABD emperyalizmine karşı Saddami veya İran mollalarını desteklemek kesinlikle doğru değildir. Bölgede izlenecek doğru tavır, halkların kendi egemenlerine ve dolayısıyla de emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına karşı ayaklanmalarını ve halk iktidarlarını kurmak için devrimci savaşa girmelerini desteklemek olmalıdır. ABD emperyalistlerinin Irak'a yeniden saldırı halinde, Irak halkına, bölge halklarına ve ABD halkına devrimci bozgunculuk çağrısı yapılmalıdır. Halklara ve askerlere ellerindeki silahları emperyalistlere ve onların yerel uşakları egemenlere çevirmelerinin çağrısı yapılmalıdır.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim,
Soyisim:.....
Adres:.....

Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 500,000 TL.
T.C: 600,000 TL.
U.K: £10.

Not:
Banka makbuzu ile bu
kuponu
üstteki adrese gönderiniz.

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No. 10 Müftü Ziyai
Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

LONDRA MEKTUBU

Zeki Balcı

SAVAŞA KARŞI BARIŞ, SÖMÜRÜYE VE ZULME KARŞI SAVAŞ!

Barış! Ama Nasıl Bir Barış? Bu soru basit bir soru gibi görünebilir. Ama, bu sorunun cevabı kesin ve net olmalıdır. Lafa gelince herkes ve her devlet yöneticileri de en keskin barışçılar kesilirler. Hele bir bakalım. Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve soğuk savaşın sona erdiğini masal yapan başta ABD Liderleri, Yeni Dünya Düzeni içinde savaşların sona erdirileceğini söyleyip durdular. Ne yazık ki onlar bu masalı anlatıp durdukça savaşlar daha da hızlı bir biçimde devam etti ve devam ediyor.

Dünyanın her bölgesinde savaşlar sürüyor ve bugünlerde yeniden patlayan Kuzey Irak'taki olaylar yeniden ABD'yi Irak'a karşı harekete geçirdi. Uzun lafın kısası, enbasit örnek ülkemiz Kıbrıs'ta yaşanan olaylar ve savaş durumunun devam etmesi, Yeni Dünya Düzeni içinde savaşların sona erdirilemeyeceğini kanıtlamaktadır. Bizler dünyamızda savaşların devam etmesi karşısında şaşkınlığa düşmemekte ve bunu bugünkü koşullarda doğal karşılıyoruz. Örnek olarak verecek olursak eğer ki bir yerde bataklık varsa doğal olarak sinekler de olacaktır. Bizler sinekleri yok etmek için sinekleri öldürüyoruz biz sinekleri kökten yok edemeyiz, sinekleri yok etmenin yolu bataklığı kurutmaktan geçer. Demek ki sineklere karşı açılan savaşta "kahrolsun sinekler" sloganı yeterli değildir. Slogan "Kahrolsun sinekler ve bataklık" olmalıdır. Yani bizler, sinek tehlikesini gösterirken bu tehlikenin çıkış nedenini de göstermeli ve sineklere karşı savaşımızı sürdürürken adım adım bataklığı da kurutmaya çalışmalıyız.

Şimdi bu sinek ve bataklık örneğini savaşlarla karşılaştırıp bir benzetme yapalım. Yukarıda söylediğim gibi, kime sorsanız savaşlara karşı olduğunu söyleyecek. Ama savaşların esas nedenini sorsanız birçok değişik yanıt alırsınız. Farklı farklı sınıfların savunucuları elbette ki farklı yanıtlar verecek. Burjuvazinin ve kapitalizmin savunucuları, savaşların nedeni kapitalizm değildir diyerek savaşları durdurmak için uğraşsalar bile yeni yeni savaşlara şahit olunacak ve olunuyor.

Diğer yandan işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını savunan sosyalist ideolojiler, savaşların nedeninin kapitalizm ve burjuvaların pazar savaşımı ve yayılmacı emperyalist emelleri olduğunu söyleyecek. Acaba hangisi doğru? Elbette ki ikincisi. Yani dünya kapitalist-emperyalist sistemi bir bataklık gibi ve savaşlar da sinekler gibidir. Nasıl ki sinekleri yoketmek için bataklığı adım adım kurutmak gerekiyorsa, savaşları yoketmek için de kapitalist-emperyalist sistemi adım adım yoketmek gerekir. Gerekiyorsa, savaşları yoketmek için de kapitalist-emperyalist sistemi adım adım yoketmek gerekir.

Kıbrıs sorununun çözümüne dönecek olursak, çözümü emperyalist sistemin uydusu durumunda olan Birleşmiş Milletler'den beklemek ve hele hele Kıbrıs'ta pazar kavgası içinde olan burjuvalar iktidarda iken bunu beklemek hayaldir.

Elbette ki emperyalistler arası çelişkiyen dolayı farklı emperyalist güçlerin Kıbrıs sorununa farklı yaklaşımları olabilir. Fakat sonuçta, her emperyalist güç kendi stratejik ve ekonomik çıkarları doğrultusunda bir çözümü savunur. Sonuçta, Kıbrıs işçi ve emekçilerinin çıkarlarını düşünecek olan ve Kıbrıs'ta savaşın ortadan kalkması için mücadele verecek olan Kıbrıs işçi ve emekçileri ile onların tek gerçek dostu dünya işçi sınıfı ve emekçileridir.

Savaşları durdurmak için savaşa karşı çık ve barışı savun. Gerçek ve kalıcı bir barışı sağlamak için de sömürüye ve zulme karşı savaş!

BASIN AÇIKLAMASI - (1) - 28 Ağustos 1996

20 Ağustos 1996'da yapılan toplantıda alınan karar.

Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türkler Arasında Dostluk ve İşbirliği İçin Form himayesi altında aşağıda isimleri yazılı örgütler şu karara imza atma konusunda anlaşılabilir.

1- Bu toplantı, basının sunduğu imaja ve milliyetçilerin - Şövenist çabalarına rağmen, Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türklerin barışçıl olarak bir arada yaşayabileceklerine yetenekli olduklarını kesin açıklamak için çağrılmıştır.

2- Pervasız Milliyetçilik ve Şövenizm ve Millalist Fanatizm sonucu Kıbrısın her türlü savaşa sürülmesi cabalarına karşı olduğumuzu açıklar.

3- Bu aşamada, Yeşil Hattaki Olaylar Sonrasında, Batı Tarafından yeni insiyatiflerin öne sürüldüğü bir sırada Kıbrıs'ın her türlü taksimi ve başka bir devletle Entekrasyon çabalarına karşı güçlü muhalefetimizi ve endişemizi açıklarız

4- Yabancı orduların olmadığı, bütün Kıbrıs halkı için Özgür, Bağımsız, Birleşik, Bir Kıbrıs için desteğimizi açıklarız. Kalıcı bir barış ancak her iki toplumun Kıbrısın kurtuluşu için ortak bir eylemde ve mücadelede aktif olarak yer almasıyla başarılabilir.

5- Tüm milliyetçiliği ve yabancı müdahaleyi reddediyoruz ve Kıbrıslı Türkler, Kıbrıslı Rumlar ve mücadelemize destek veren herkesle, özellikle İngiliz, Türk ve Yunan ilericileri ile birlikte Kıbrıs yararına yukarıdaki amaçlar için çalışma kararlılığımızı açıklarız.

İmza Atan Örgütler:

Londra Kıbrıslı Devrimciler Örgütü
Yüz Çiçek Kültür Merkezi
DAY - MER (Türk ve Kürt Dayanışma Merkezi Londra)
Kıbrıs Gençlik Merkezi
Güney Londra Kıbrıslı Gençlik Birliği
Southwark Kıbrıslı Yaşlılar Merkezi
DEOK (Kıbrıslı Futbol Birliği)
Baf Birliği

TKFF (Türk ve Kürt Futbol Federasyonu)
Ulaşım ve Genel İşçiler Sendikası Kuzey Doğu Londra Tekstil Branşı
City ve İslington Koleji Öğrenci Birliği (Ulusal Öğrenciler Birliği)
Türkiye'de Emek Partisi Savunma Kampanyası
DEKFA (Britanya'daki Kıbrıslı Öğrencilerin Demokratik Örgütü)
EKA (İngilterede Kıbrıslılar Birliği)
EKON (Kıbrıslı Gençlik Birliği)
EDON (LondraBranşı)

ÖZELLEŞTİRME FİYASKOSU

Sosyalist bloka bağlı ülkelerin 1989 yılında açıkça kapitalist rejime geçmeye başlamaları ve Sovyetler Birliğinin çöküşüyle birlikte, ABD emperyalizminin liderliğindeki "Yeni Dünya Düzeni"nin başta gelen düzenlemelerinden birisi de özelleştirme oldu.

Gerek kapitalizmin restore edildiği eski Sosyalist Cumhuriyetlerde gerekse başta İngiltere olmak üzere kapitalist ülkelerde devlete bağlı işletmelerin 'halka açılarak' özelleştirilmesi sürekli ekonomik gündemi işgal etmektedir.

Özellikle İngiltere'de Muhafazakar Parti tarafından 'hisse senetli Demokrasi' diye yutturmaya çalışılan ve ülkedeki Sular idaresi, Telekomünikasyon idaresi, Demir yolu işletmeleri gibi birtakım önemli işletmelerin hisse senetlerinin kamuoyuna satması ile daha demokratik bir kapitalist rejim yaratacağı iddiaları sürekli tekrarlanmaktadır.

Buna rağmen İngiltere'de hükümet tarafından finanse edilen ve borsacılar tarafından oluşan bir komitenin raporu şu çarpıcı gerçekleri ortaya çıkardı.

1- İngiltere nüfusunun dörtte üçü hisse sahibi değildir.

2- Muhafazakarların tüm özelleştirme gayretlerine rağmen hisse sahibi olan kimselerin sayısında istikrarlı bir düşüş var. Şu anda İngiltere ve borsalarında hisse sahibi olan kimselerin sayısı 10 milyonun altına düşmüştür.

Tüm hisselerin yüzde sekseninden fazlasının değeri 5,000-Stg'in altındadır.

Mevcut hisselerin yalnızca %20'si bireylere aittir. Bu oran 1981 yılında özelleştirme başlamadan önceki orandan 8 puan daha düşüktür.

Hisselerin büyük kısmı dev finansman gruplarına aittir.

Sonuç olarak özelleştirmenin önderliğine soyunan İngiltere'de yapılan, özelleştirme adına kamu kuruluşlarının mali oligarşiye teslim edilmesinden başka birşey değildir.

**Yabancı
ordulardan
arındırılmış bütün
Kıbrıs halkı için
Özgür,
Bağımsız,
Birleşik bir
Kıbrıs için desteğimizi
açıkıyoruz**

KISA-KISA

Cuntalar Ayı Eylül

11 Eylül 1973'de ABD destekli faşist Pinochet, seçimle işbaşına gelen Salvador Allende'yi kanlı bir darbe ile devirdi. Şili halkına karşı katliamlara girişen Pinochet cuntasının işlediği insanlık suçları dünya halklarının halen belleklerinde.

12 Eylül 1980'de yine ABD destekli faşist askeri cunta Türkiye'de kanlı bir darbe ile iktidarı ele geçirdi. Türkiye halkına karşı insanlık suçu işleyen Kenan Evren cuntası kısa zamanda halkın tepkisini aldı.

ABD'nin kukla faşist cuntalar halkın hesap sormasından korkarak kendilerini koruyacak "yasal zırhlara" sığınmışlardır. Gerek Şili halkı gerekse Türkiye halkı faşist kukla rejimleri ergeç yargılayıp tarihin çöplüğüne atacaktır.

Batı Emperyalizmi Yugoslavya'nın Parçalanmasında

Suçüstü Yakalandı

Yugoslavya iç savaşında AB üyesi ve başı çeken Almanya'nın istihbarat birimleri (BND) suçüstü yakalandı. Yugoslav halklarını kendi çıkarları için birbirine boğazlatan emperyalistler utanmazca şimdilerde "barış" havarisi kesildiler.

Savaşı yaşayan tanıkların ifadelerine göre AB Delegasyonu Başkanı Christoph Von Bezoldun bizzat yöneticiliğinde ülkedeki çatışmalara silah temini sağlanmıştır. Un torbaları ve sütozu torbaları içinde sokulan silahlar onbinlerce mahsumun canına malolmuştur. Özellikle Almanya'nın Yugoslavya iç savaşındaki rolü ABD ile olan bölgesel nüfuz çelişkisi yeni oluşturulan ülkelerin üzerindeki egemenlik kavgası olarak sürmektedir.

Alman istihbaratı BND'nin rolünü açığa çıkartan yine bir Alman TV'sinde yayınlanan bir program olmuştur.

Yunanistan'da Erken Genel Seçim Yapıldı

Yunanistan'da yapılan erken genel seçimin kesin galibi PASOK olmuştur. PASOK rakibi Yeni Demokrasi Partisine büyük fark atarak 300 sandalyeli parlamentoda 162 sandalye kazandı.

Yunan erken genel seçimlerinin öne çıkan önemli yönleri vardır.

Birincisi, Yunanistan'ın katıksız ABD emperyalizminin yanında yer aldığı olgusu ve hızla AB yönüne kaydığı gerçeğidir. AB'nin Yunanistan üzerindeki etkisi belirgin bir noktaya geldi. İkinci nokta ise, Yunan Komünist Partisi'nin Türk ve Arnavut azınlıkla ittifak yaparak şovenizme karşı ulusal azınlıklar yanında tavır koyması olmuştur. Yunan şovenizmine rağmen Yunan Komünist Partisi'nin 11 sandalye kazanması önemli diğer bir noktadır.

Yunan seçim sonuçları:

1. PASOK	162 sandalye
2. Yeni Demokrasi	108 sandalye
3. Komünist Partisi	11 sandalye
4. Sol İttifak	10 sandalye
5. Demokratik Sosyal Hareketi	9 sandalye

BURUNDI'DE KATLİAM

20-21 Temmuz tarihlerinde Burundi'nin Bugendana bölgesindeki Tutsi mülteci kampına Hutular tarafından yapılan saldırıda 312 Tutsi kadın ve çocuklardan oluşan mülteci öldürüldü. Burundi'de üç yıldan beridir Hutu ile Tutsi kabileleri arasında süren iç savaş yüzbinlerce insan hayatına mal olurken bir o kadar insan da göç etmek zorunda kaldı.

CEZAYİR'DE DİNCİ VAHŞETİ

Cezayir'in Keddara kentinde 21 Temmuz günü kamu çalışanlarını taşıyan bir otobüsün önünü kesen dinci militanlar yolcuları 12 kişiyi kurşuna dizdikten sonra kafalarını kestiler.

SRI LANKA'DA İÇ SAVAŞ

Sri Lanka'da yıllardır süren bağımsızlıkçı Tamil gerillaları ile hükümet güçleri arasındaki iç savaş giderek şiddetleniyor. Tamil gerillalarının ele geçirdiği bir garnizonun etrafında süren çarpışmalarda yüzlerce kişinin öldüğü bildiriliyor. Önceki günlerde de Colombo'da bir tren istasyonunda meydana gelen patlamada 25 kişinin öldüğü, 100'den fazla insanın yaralandığı bildirildi.

LENİN

EMPERYALİST SAVAŞTA KENDİ HÜKÜMETİNİN YENİLGİSİ ÜZERİNE

Devrimci sınıf, gerici bir savaşta kendi hükümetinin yenilgisini istemek zorundadır.

Bu bir aksiyomdur. Ve bu aksiyom sadece sosyal-şovenlerin inanmış yandaşları ya da çaresiz uşaklarınca inkar edilmektedir. Birincilerine, örneğin Örgütlenme Komitesi'nden Zyemkovski, ikincilerine ise Troçki ve Bukvoyed, Almanya'da Kautsky dahildir. Rusya'nın yenilgisini istemek, diye yazıyor Troçki,

"Hiçbir nedeni olmayan ve hiçbir biçimde gerçekleştirilemeyecek olan, savaşa ve onu yaratan koşullara karşı devrimci mücadele yerine, mevcut koşullar altında son derece keyfi bir şekilde en ehvenişere yönelmeyi koyan sosyal-yurtseverliğin politik yöntemine verilen bir tavizdir." ("Naşe Slovo")

İşte Troçki'nin oportünizmi savunmak için her zaman kullandığı kibirli safasatalara tipik bir örnek. "Savaşa karşı devrimci mücadele", bundan anlaşılacak eğer kendi hükümetine karşı ve savaş sırasında devrimci eylemler değilse, II. Enternasyonal kahramanlarının kullanmayı bal gibi bildikleri boş ve içeriksiz haykırışlardan biridir. Sadece biraz düşünmek, bunu görmeye yeter. Savaş sırasında kendi hükümetine karşı devrimci eylemler ise, tartışılmaz bir kesinlikle böyle bir yenilgiyi sadece istemek değil, aynı zamanda fiilen teşvik etmek demektir. ("Keskin zekalı" okurlar için şunu belirtelim: Elbette bu, hiçbir şekilde, "köprüleri uçurmak", başarısız askeri görevler örgütlemek ve genel olarak devrimcileri yenilgiye uğratmak için hükümete yardım etmek anlamına gelmiyor.)

Troçki safasatlarla kendini kurtarmak istiyor ve üç ağaçlı bir ormanda yolunu şaşırıyor. Rusya'nın yenilgisini istemek, ona, Almanya'nın zaferini istemekmiş gibi geliyor (Bukvoyed ve Zyemkovski, Troçki'yle paylaştıkları bu "düşünceyi", daha doğrusu bu yanlış düşünceyi çok daha açık dile getiriyorlar). Ve Troçki bundan "sosyal-yurtseverliğin yöntemi"ni görüyor! Düşünmeyi beceremeyenlere yardım etmek için Bern Kararı ("Sosyal-Demokrat") şu açıklamayı yapmıştır: Bütün emperyalist ülkelerde proletarya şimdi kendi hükümetinin yenilgisini istemelidir. Bukvoyed ve Troçki bu gerçeği atlamayı tercih ettiler ve Zyemkovski (işçi sınıfına herşeyden önce burjuva akıllarını açık yüreklilikle ve safdillikle yineleyerek hizmet eden bir oportünist) şu sözlerle "güzel bir çam devirmiştir" :Saçma, zafer ya Almanya'nın, ya da Rusya'nın olacak ("İzvestiya").

Komün örneğini alalım. Almanya Fransa'yı, Bismarck ve Thiers işçileri yenmişti!! Eğer Bukvoyed ve Troçki biraz düşünselerdi, kendilerinin hükümetlerinin ve burjuvazininin savaş bakiş açısını temsil ettiklerini, yani Troçki'nin yapmacık diliyle söylemek gerekirse, kendilerinin "sosyal-yurtseverliğin politik yöntemi" önünde yere serilmiş olduklarını görürlerdi.

Savaş sırasında devrim içsavaştır, fakat hükümetlerin savaşının içsavaşa dönüştürülmesi, bir yandan hükümetlerin askeri başarısızlıklarıyla ("yenilgi" ile) kolaylaşır; öte yandan, tam da yenilgiyi teşvik etmeden böyle bir dönüşümü hedeflemek fiilen imkansızdır.

(ÖK ve Çaydze fraksiyonuyla birlikte) şovenistler yenilgi "şiarı" önünde istavroz çıkıyorlar, çünkü ancak ve yalnız bu şiar

savaş sırasında kendi hükümetine karşı devrimci eylemler için tutarlı çağrı anlamına gelir. Bu tür eylemler olmadan ise savaş üzerine, "savaş ve koşullarına vs. karşı" milyonlarca son derece devrimci lafın beş paralık değeri yoktur.

Emperyalist savaşta kendi hükümetinin yenilgisi "şiarı"ni ciddi biçimde çürütmek isteyen kimse, şu üç şeyden birini kanıtlamak zorundadır: Ya 1) 1914-1915 savaşı gerici bir savaş değildir; ya 2) savaşla bağıntılı devrim imkansızdır; ya da 3) tüm savaşan ülkelerde devrimci hareketin karşılıklı buluşması ve birlikte etkide bulunması imkansızdır. Son gerekçe Rusya için özellikle önemlidir, çünkü Rusya bütün ülkeler arasında doğrudan sosyalist devrimin imkansız olduğu en geri ülkedir. İşte tam da bunun için Rus sosyal-demokratları, ilk olarak yenilgi "şiarı"nın "teori ve pratiğiyle" ortaya çıkmak zorundalardı. Ve Çarlık hükümeti, bütün Enternasyonal içinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Fraksiyonu'nun yürüttüğü ajitasyonun kendi hükümetine

Bir proleter, "vatana ihanet" etmeden, yenilgiyi teşvik etmeden "kendi" emperyalist "büyük" gücünün çöküşüne katkıda bulunmadan, ne kendi hükümetine darbe vurabilir, ne de kardeşine, "bizimle" savaş içinde olan "yabancı" ülkenin proleterine gerçekten elini uzatabilir.

karşı, sadece parlamenter muhalefetin değil, aynı zamanda gerçekten devrimci kitle ajitasyonunun biricik örneği olduğunu, bu ajitasyonun Rusya'nın askeri gücünü gerçekten kırdığını ve Rusya'nın yenilgisine yol açacağını iddia ederken haklıydı. Bu bir gerçek. Bunu gizlemek akılsızlık olur.

Yenilgi şiarının karşıtları, şu apaçık gerçeğin ta gözünün içine bakmak istemediklerinde kendi kendilerinden korkmaktadırlar: Hükümete karşı devrimci ajitasyonla, yenilginin teşvik edilmesi arasında kopmaz bir bağ vardır.

Rusya'da burjuva -demokratik anlamda devrimci hareketler, Batı Avrupa'da sosyalist hareketin uyumu ve ortak etkinliği mümkün müdür? Son on yıl içinde kamuoyunda tavrı takınan sosyalistlerden hiçbiri bundan kuşku duymamış ve 17 ekim 1905'den sonra Avusturya proletaryası arasındaki hareket böyle bir olanağın varlığını fiilen kanıtlamıştır.

Kendine Enternasyonalist ve sosyal-demokrat diyen herkese, bütün savaşan hükümetlere karşı ortak devrimci eylem amacıyla savaşan ülkelerin sosyal-demokratlarının biraraya gelmesini savunup savunmadığını sorun. Bu imkansız, diyecektir birçoğu, tıpkı bununla sosyal -şovenizmini tamamen kanıtlamış olan Kautsky gibi ("Neue Zeit", 2 Ekim 1914). Çünkü bir yandan bu, bütün bilinen gerçekleri ve Basel Manifestosu'na ters düşen dansıklı bir yalandır. Ve öte yandan: Eğer böyle olsaydı, oportünistler pek çok şeyde haklı olurlardı!

Birçoğu bunu savunduklarını söyleyeceklerdir. Bu durumda bizim söyleyeceğimiz şu olacak: Eğer bu savunma bir ikiyüzlülük değilse, bu durumda savaşta

ve savaş için "usulü veçhile" bir anlaşma gerektiğini düşünmek gülünçtür: Temsilciler seçmek, buluşmalar, anlaşmaların imzalanması, gün ve saatin saptanması! Sadece Zyemkovski gibileri böyle düşünebilirler. Devrimci eylemler üzerine, bir dizi ülke biryana, bir tek ülkede bile anlaşma sağlamak, ancak ciddi devrimci eylemler örneğiyle, bu eylemlerin başlatılması ve geliştirilmesi sayesinde mümkündür. Fakat bu tür girişimler yenilgiyi istemeden ve yenilgiyi teşvik etmeden yine imkansızdır. Emperyalist savaşta içsavaşa dönüştürmeyi "yapmak" mümkün değildir, tıpkı devrimlerin "yapılamayacağı" gibi; bu, emperyalist savaşın tam bir dizi çok çeşitli olgusunun, yanının, anının, karakter çizgisinin ve sonucunun ürünüdür. Ve kendi ezilen sınıflarını sarstığı hükümetlerin bir dizi askeri başarısızlığı ve yenilgisi olmadan imkansızdır.

Yenilgi şiarını reddetmek, insanın devrimci iradesini boş bir safsataya ya da ikiyüzlülüğe dönüştürmek demektir.

Peki, ya bize bu yenilgi "şiarı"ni yerine ne önerilmek isteniyor? "Ne zafer, ne yenilgi" parolası (Zyemkovski, "İzvestiya"). Fakat bu, "anavatan savunması" parolasının değişik yazımından başka bir şey değildir! Bu ise, sorunu kendi hükümetine karşı ezilen sınıfların mücadelesi alanına değil, hükümetlerarası savaş alanına taşımak demektir (bu parolanın içeriğine göre bunlar eski durumlarını koruyacak, "pozisyonlarını muhafaza edecek"lerdir.)! Bu, burjuvazileri her zaman kendilerinin "sadece" "yenilgiye karşı" mücadele ettiklerini iddia etmeye hazır - ve halka gerçekten de bunu anlatıyorlar-bütün emperyalist ulusların şovenizminin haklı çıkarılmasıdır. "4 Ağustos'ta yaptığımız oylamanın anlamı şudur: Savaş için değil, yenilgiye karşı", diye yazıyor Alman oportünistlerinin önderlerinden Eduard David, kitabında. Bukvoyed ve Troçki ile birlikte "ÖK"cular "Ne Zafer, Ne Yenilgi" parolasını savunurken tümüyle ve bütünüyle David'in zemininde duruyorlar!

Daha yakından bakıldığında bu şiar "iç barış" demektir, bütün savaşan ülkelerde ezilen sınıfların sınıf mücadelesinden vaz geçmek demektir; çünkü "kendi" burjuvazisine ve kendi hükümetine darbe vurmadan sınıf mücadelesi imkansızdır; savaş zamanında kendi hükümetine darbe vurmak ise vatana ihanettir (Bukvoyed bunu unutmazın!), kendi ülkesinin yenilgisi için çalışmaktır. Kim "ne zafer, ne yenilgi" şiarını savunuyorsa onun sınıf mücadelesini, "iç barışın bozulmasını" savunması ikiyüzlülüktür, o gerçekte bağımsız proleter politikadan vaz geçiyor bütün savaşan ülkelerin proletaryasını kesinlikle burjuva bir amaç olan şu amaca tabi kılıyor demektir: Söz konusu emperyalist hükümetleri yenilgiden korumak. "İç barış"ın sadece sözde değil, gerçekten kırılması ve sınıf mücadelesinin gerçekten kabul edilmesi anlamına gelen biricik politika, proletaryanın kendi hükümetinin ve burjuvazisinin zorluklarından, onları ortadan kaldırmak amacıyla yararlanmasıdır. Fakat, kendi hükümetinin yenilgisini istemeden bu yenilgiye katkıda bulunmadan gerçekleştirilmek, bunu amaçlamak imkansızdır.

Savaşta önce İtalyan sosyal-demokratları kitle grevi sorununu ortaya attıklarında, burjuvazi -kendi açısından son derece haklı olarak- şu yanıtı verdi: Bu

vatana ihanet olacak ve sizlere de hainlere davranıldığı gibi davranılacaktır. Bu gerçektir, tıpkı siperlerde askerlerin kardeşleşmesinin vatana ihanet anlamına geldiği gibi. Kim Bukvoyed gibi "vatana ihanet"e ve Zyemkovski gibi "Rusya'nın çöküşü"ne karşı yazılar yazıyorsa, o proleter bakış açısına değil burjuva bakış açısını savunuyor demektir. Bir proleter, "vatana ihanet" etmeden, yenilgiyi teşvik etmeden "kendi" emperyalist "büyük" gücünün çöküşüne katkıda bulunmadan, ne kendi hükümetine darbe vurabilir, ne de kardeşine, "bizimle" savaş içinde olan "yabancı" ülkenin proleterine gerçekten elini uzatabilir.

Kim "Ne Zafer, Ne Yenilgi" şiarını savunuyorsa, o bilerek ya da bilmeyerek bir şovenisttir, eniyi ihtimalle uzlaşmacı bir küçük-burjuva, ama her halukarda proleter politikanın bir düşmanı, bugünkü hükümetlerin, bugünkü egemen sınıfların yandaşıdır.

Bu sorunun bir başka yandan daha ele alalım. Savaş kitlelerde, ruhun olağan dalgalınlığını mutlaka kırarak olan şiddetli duygular yaratacaktır. Ve bu şiddetli duygularla uyum içinde olmayan devrimci bir taktik imkansızdır.

Bu şiddetli duyguların başlıca akımları hangileridir? 1) Korku ve umutsuzluk. Dinin güçlenmesi bundandır. Kiliseler yeniden doğmaya başlıyor, diye seviniyor gericiler. "Acıların olduğu yerde din vardır, diyor gericilerin elebaşısı Barres, haklı olarak. 2) "Düşman"a karşı nefret -özellikle burjuvazinin (papazların pek değil) körüklediği, ekonomik ve politik olarak sadece onlar için yararlı olan bir duygu. 3) Kendi hükümetine ve kendi burjuvazisine karşı nefret - bu, bir yandan savaşın, emperyalizmin "politikasının sürdürülmesi" olduğunu kavrayan ve buna sınıf düşmanına karşı nefretini "sürdürerek" yanıt veren, fakat öte yandan kendi hükümetine karşı devrim yapmaksızın "Savaşa Savaş" şiarının boş bir safsata olduğunu anlayan bütün sınıf bilinçli işçilerin duygusudur. Kendi hükümetine ve kendi burjuvazisine karşı nefret uyandırmak, onun yenilgisini istemeden imkansızdır - ve kendi hükümetine, kendi burjuvazisine karşı nefret uyandırmadan, "iç barış"a (=sınıf barışına) içtenlikle karşı olmak imkansızdır!!

"Ne Zafer, Ne Yenilgi" şiarının yandaşları, fiilen burjuvazinin ve oportünistlerin yanında yer alıyorlar; İşçi sınıfının kendi hükümetlerine karşı uluslararası devrimci eylemlerinin mümkün olduğuna "inanmıyorlar" ve bu tür eylemler geliştirmeye katkıda bulunmak istemiyorlar. Bu, hiç kuşkusuz zor, ama proletaryaya layık birinci sosyalist görevdir. Savaşan büyük güçler arasında tam da engeri olanın proletaryası özellikle Alman ve Fransız sosyal-demokratlarının rezil ihanetleri dikkate alındığında, partisinin şahsında, kendi hükümetinin "yenilgisini teşvik etmeden" kesinlikle imkansız olan, onu Avrupa devrimine, sosyalizmin güvenli barışına, insanlığı hükümsüren dehşetten, sefaletten, vahşilik ve hayvanlaşmadan kurtuluşa götürececek biricik yol olan devrimci taktikle ortaya çıkmak zorundaydı.

LENİN

R.S.D.İ.P YURTDIŞI SEKSİYONLARI KONFERANS KARARLARI

İsviçre'de yapılan RSDİP Yurtdışı Seksiyonları Konferansı, çalışmalarını birkaç gün önce tamamladı. Tamamen yurtdışıyla ilgili sorunların - bunlar üzerine kısaca da olsa merkez organın daha sonraki sayılarında sözetmeye çalışacağız- tartışılması dışında Konferans son derece önemli ve güncel olan savaş sorununa ilişkin bir karar hazırladı. Bugünkü düşünce kaosundan - aslında enternasyonalizmi dil ucuyla kabul etmek, gerçekte ise ne pahasına olursa olsun sosyal şovenizmle uzlaşmaya çalışmaktan başka birşey olmayan bu kaostan- canlı pratiğe ciddi bir çıkış yolu arayan tüm sosyal-demokratlar için yararlı olacağı umuduyla Konferans kararlarını hemen basıyoruz. Eklemek isteriz ki, "Avrupa Birleşik Devletleri" şiarı üzerine tartışma tekyönlü politik bir nitelik aldı ve basında sorunun ekonomik yanı tartışılmasına kadar sorunu erteleme kararı alındı.

KONFERANS KARARLARI

33. Sayıda yayınlanan MK Manifestosu zemini üzerinde duran Konferans, propagandanın daha planlı olması için şu önerilerde bulunur:

SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

Bugünkü savaş emperyalist niteliktedir. Bu savaş, kapitalizmin en yüksek gelişme seviyesine ulaştığı bir dönemin; sadece meta ihracının değil, sermaye ihracının da büyük önem kazandığı; sanayiinin kartelleşmesi ve ekonomik hayatın uluslararasılaşmasının önemli boyutlara ulaştığı; sömürge politikasının neredeyse bütün dünyanın paylaşılmasına yol açtığı; dünya kapitalizminin üretici güçlerinin ulusal devlet sınırları dışına taşıdığı, sosyalizmin gerçekleşmesi için nesnel koşulların tamamen olgunlaştığı bir dönemin koşullarından çıkmıştır.

"ANAVATAN SAVUNMASI" ŞIARI ÜZERİNE

Bugünkü savaşın gerçek özü, İngiltere, Fransa ve Almanya arasında, sömürgelerin yeniden paylaşılması ve rakip ülkelerin talan edilmesi mücadelesinden; aynı şekilde Çarlığın ve Rusya'nın egemen sınıflarının, İran, Moğolistan, Asya Türkiyesi, Konstantinopol, Galiçya vs.'yi ele geçirme uğraşından ibarettir. Avusturya - Sırp savaşında ulusal öge çok tali önemdedir ve savaşın genel emperyalist niteliğinde hiçbir şeyi değiştirmez.

Son on yılın bütün ekonomik ve diplomatik tarihi savaşan iki uluslar grubunun, sistematik olarak böyle bir savaşa hazırlandıklarını gösteriyor. İlk askeri saldırıyı hangi grubun gerçekleştirdiğini ya da hangi grubun önce savaş ilan ettiğinin, sosyalistlerin taktiğinin belirlenmesinde hiçbir önemi yoktur. Anavatanı savunma, düşman saldırısına karşı koyma, savunma savaşı vs. söylemleri halkı aldatmaktan başka birşey değildir.

Özellikle 1789-1871 dönemine rastlayan gerçekten ulusal savaşların temelinde, uzun süreli bir ulusal kitle hareketleri süreci, otokrasiye ve feodalizme karşı mücadele, ulusal baskının ortadan kaldırılması ve kapitalist gelişmenin önkoşulu olarak ulusal devletlerin

kurulması süreci yatar.

Bu dönemin ürettiği ulusal ideoloji, küçük-burjuva kitlelerde ve proletaryanın bir kesiminde derin izler bırakmıştır. Bugün bambaşka, emperyalist bir dönemde, burjuva safsatacılıarı ve onları izleyen sosyalizm hainleri, işçileri bölmek onları sınıf görevlerinden ve burjuvaziye karşı devrimci mücadeleden alıkoymak için bu durumdan yararlanıyorlar.

"Komünist Manifesto"nun şu sözleri, bugün her zamankinden daha çok doğrulanıyor: "İşçilerin vatani yoktur". Sadece proletaryanın burjuvaziye karşı uluslararası mücadelesi, proletaryanın kazanımlarını koruyabilir ve ezilen kitlelere daha iyi bir geleceğin yolunu açabilir.

DEVRİMCİ SOSYAL - DEMOKRASİNİN ŞIARLARI

"Bugünkü emperyalist savaşın içsavaşa dönüştürülmesi, Komün deneyiminin gösterdiği, Basel Kararı'nda (1912) saptandığı ve çok gelişmiş burjuva ülkeler arasındaki emperyalist savaşın bütün koşullarından çıktığı gibi, biricik doğru proleter şiarıdır."

Devrimci Sosyal-Demokrasinin bu dönemde gerçekleştirmeye çağırdığı içsavaş, proletaryanın burjuvaziye karşı, ileri kapitalist ülkelerde kapitalist sınıfın mülksüzleştirilmesi, Rusya'da Demokratik Devrim (Demokratik Cumhuriyet, 8 saatlik işgünü, çiftlik sahiplerinin topraklarına el konması), genel olarak geri monarşist ülkelerde cumhuriyet için vs. silahlı mücadeledir.

Savaşın yolaçtığı kitlelerin aşırı sefaleti, devrimci duyguları ve hareketleri doğuracaktır, içsavaş şiarı bunların genelleştirilmesi ve yönlendirilmesi içindir.

İşçi sınıfının örgütü bugün ağır yaralar almıştır. Fakat devrimci kriz herşeye rağmen olgunlaşıyor. Savaşın ardından, bütün ülkelerde egemen sınıflar proletaryanın kurtuluş hareketini onlarca yıl geriye atmak için daha da büyük çaba harcayacaklardır. Gerek devrimci gelişmenin hızlı bir tempo izlemesi durumunda, gerek krizin süruncemeli bir nitelik alması durumunda devrimci sosyal-demokrasinin görevi, ne sürekli günlük çalışmadan vazgeçmek ne de sınıf mücadelesinin daha önceki yöntemlerinden birini ihmal etmektir. Oportünizme karşı gerek parlamenter, gerekse de ekonomik mücadeleye kitlelerin devrimci mücadelesi ruhuyla yön vermek onun görevi olacaktır.

Bugünkü emperyalist savaş içsavaşa dönüştürmek için ilk adımlar olarak şunlar belirtilmelidir: 1) Savaş kredilerini kayıtsız şartsız reddetmek ve burjuva hükümetlerden çekilmek; 2) "Ulusal barış" ("block national", "iç barış") politikasından tamamen kopmak; 3) Hükümet ve burjuvazinin savaş hali ilan ederek anayasal özgürlükleri kaldırdığı her yerde illegal örgüt oluşturmak; 4) Savaşan ulusların askerleri siperlerde ve genel olarak savaş alanlarında kardeşleşmesini desteklemek; 5) Proletaryanın genel olarak bütün devrimci kitle eylemlerini desteklemek.

OPORTÜNİZM VE II. ENTERNASYONAL'İN İFLASI

II. Enternasyonalin iflası, sosyalist oportünizmin iflasıdır. Bu oportünizm, işçi

hareketinin önceki "barışçıl" gelişme döneminin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bu dönem işçi sınıfına, parlamentarizmden ve hertürlü legal olanaktan yararlanma, ekonomik ve politik kitle örgütleri kurma, yaygın bir işçi basını oluşturma vs. gibi çok önemli mücadele araçlarından yararlanmayı öğretti. Öte yandan bu dönem, sınıf mücadelesini reddetmek ve toplumsal barış propagandası yapma, sosyalist devrimi reddetme, illegal örgütleri ilke olarak reddetme, burjuva yurtseverliğini onaylama gibi eğilimler yarattı. İşçi sınıfının belli kesimleri (işçi hareketi içindeki bürokrasi ve sömürgelerin yağmalanması ve "anavatan"larının dünya pazarındaki ayrıcalıklı konumda olması sonucunda elde edilen karlardan payına kırıntılar düşen işçi aristokrasisi) ve sosyalist partiler içindeki küçük-burjuva yol arkadaşları, bu eğilimlerin en önemli toplumsal dayanağını oluşturuyorlardı ve proletaryaya burjuvazinin etkisini taşıyan bunlardı.

Oportünizmin zararlı etkisi, II. Enternasyonel'in resmi soyal-demokrat partilerinin savaş politikasında özellikle çarpıcı biçimde ortaya çıktı. Savaş kredilerini onaylama, hükümetlere katılma, "iç barış" politikası legalitenin ortadan kaldırıldığı bir dönemde illegal örgütleri reddetme - bütün bunlar, Enternasyonel'in en önemli kararlarından geri dönmek ve sosyalizme doğrudan ihanet etmek anlamına gelmektedir.

III. ENTERNASYONAL

Savaşın yol açtığı, kriz oportünizmi burjuvazinin proletaryaya karşı doğrudan yardımcı rolünde göstererek onun gerçek niteliğini açığa çıkardı. Başta Kautsky olmak üzere sözüm ona sosyal-demokrat "Merkez" gerçekten de tümüyle ve bütünüyle oportünizme batmıştır ve özellikle zararlı ikiyüzlü söylemlerle ve Marksizm'in emperyalist tahrifiyle ona kalkan olmaktadır. Neyimin gösterdiği gibi, örneğin Almanya'da ancak parti önderliğinin çoğunluğunun iradesine karşı kararlı bir muhalefet, sosyalist bakış açısı için ortaya çıkma olanağı vermiştir. Önce oportünistlerden örgütsel olarak tam anlamıyla kopmadan gerçekten sosyalist bir Enternasyonel'in yeniden kurulmasını umut etmek zararlı bir yanılsama olacaktır.

RSDİP, Enternasyonel'in bütün anti-şovenist unsurlarını birleştirmeye çalışarak proletaryanın uluslararası ve devrimci kitle eylemlerini desteklemek zorundadır.

PASİFİZM VE BARIŞ ŞIARI

Pasifizm ve soyut barış propagandası, işçi sınıfını yanıltmanın bir biçimidir. Kapitalizmde, özellikle de onun emperyalist aşamasında, savaşlar kaçınılmazdır. Öteyandan sosyal-demokratlar, devrimci savaşlar, yani emperyalist savaşların değil, örneğin 1789-1871 döneminden ulusal baskının ortadan kaldırılması ve dağılık feodal devletler yerine ulusal kapitalist devletlerin kurulması için, ya da burjuvazi ile savaşta muzaffer olan bir proletaryanın kazanımlarını savunmak için yapılan savaşların olumlu anlamını yadsıyamazlar.

Günümüzde, aynı zamanda kitleleri devrimci eylemlere çağırmayan barış propagandası ancak yanılsama yaratabilir, burjuvazinin insancılığına güvenmesini

sağlayarak proletaryayı ancak bozabilir, proletaryayı ancak savaşan ülkelerin gizli diplomasininin elinde bir alet haline getirebilir. Özellikle bir dizi devrim olmadan sözüm ona demokratik bir barışın olanaklı olduğu düşüncesi temelde yanlıştır.

ÇARLIK MONARŞİSİ'NİN YENİLGİSİ

Hiçbir ülkede, kendi hükümetine, emperyalist savaşa katılan hükümete karşı mücadele, devrimci ajitasyon sonucunda bu ülkenin yenilgiye uğraması olanağı önünde tereddüt etmemelidir. Hükümet ordusunun yenilgisi sonucunda sözkonusu hükümet zayıflayacak, onun köleleştirdiği halkların kurtuluşu ivme kazanacak ve egemen sınıflara karşı içsavaş kolaylaşacaktır.

Rusya'ya uygulandığında, bu tez özellikle isabetlidir. Rusya'nın zaferi dünya gericiliğinin güçlenmesini, ülke içinde gericiliğin güçlenmesini beraberinde getirir ve işgal edilen bölgelerdeki halkların tamamen köleleştirilmesine yol açar. Bundan dolayı Rusya'nın yenilgisi her halukarda tüm kötülükler içinde en ehvenişerdir.

DİĞER PARTİ VE GRUPLARLA İLİŞKİ

Gerçek bir şovenizmin cümbüşünü dizginlerinden boşandıran savaş, demokratik (Narodnik) aydınların ve Sosyal-Devrimciler Partisi'nin - oluşturdukları muhalefet akımı tamamen çürüktür ("Mysl" dergisi) - ve hakeza Plehanov tarafından desteklenen Tasfiyeciliğin temel kadrosunun ("Naşa Zarya") da, şovenizmin etkisine yenik düştüklerini günışığına çıkarmıştır. Örgütlenme Komitesi de fiilen şovenizmin yanındadır - şovenizmin Larin ve Martov tarafından örtülü biçimde desteklenmesinden Akselrod'un yurtsever düşüncüyü prensip olarak savunmasına kadar - ; Alman yanlısı şovenizmin egemen olduğu "Bund" için de aynı şey geçerlidir. Brüksel Blok'u (3 Ağustos 1914'te kuruldu) tamamen parçalamıştır. "Naşe Slovo" etrafında toplanan unsurlar ise, enternasyonalizme duydukları platonik sempati ile, "Naşa Zarya" ve Örgütlenme Komitesi ile ne pahasına olursa olsun birlik çabası arasında yalpalıyorlar. Aynı şekilde, bir yandan Plehanov yandaşını, yani şovenisti, Manikov'u, saflarından ihraç eden, fakat öte yandan "Naşa Zarya", Akselrod, "Bund" vs.nin savunduğu şovenizmi ne pahasına olursa olsun gizlemeye çalışan Çaydze'nin sosyal-demokrat fraksiyonu da yalpalamaktadır.

Rusya'da Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin görevi, ilk planda "Pravda" tarafından 1912-1914'de gerçekleştirildiği gibi proletaryanın birliğini daha da sağlamlaştırmak, sosyal-şovenlerden kesin örgütsel ayrılık temelinde işçi sınıfının Sosyal-Demokrat Parti örgütlerini yeniden kurmaktır. Geçici anlaşmalar ancak ÖK, "Naşa Zarya" ve Bund'la kesin örgütsel kopuştan yana olan sosyal-demokratlarla olanaklıdır.

Mart 1915

MARKSİST KAVRAM
DAĞARCIGITEORİ-PROGRAM
STRATEJİ-TAKTİK

1- MARKSİST TEORİNİN görevi, ülkenin ekonomik ve siyasi yapısının; nesnel objektif, kendiliğinden unsurun, proleter hareketin nesnel yönünün incelenmesidir.

Yani,

ülkenin ekonomik gelişmesi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın parçalanarak dağılması proleteryanın ve çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışması vb. teorinin konusunu oluşturur ve teorinin görevi bunları incelemektir.

Yani,

teori, objektif süreçlerin gelişmesi ve gerilemelerini inceler; gelişmenin yönünü tanımlar ve kaçınılmaz olarak iktidara gelmekte veya iktidardan düşmekte olan sınıfları gösterir.

Tüm bunlar proleteryanın ve onun partisinin iradesinden bağımsızdır ve son tahlilde tüm toplumun gelişmesini belirlerler.

2- Teorinin sonuçlarından yola çıkan MARKSİST PROGRAMIN konusunu da bunlar oluşturur.

Program, teorinin sonuçlarını bilimsel bir şekilde formüle ederek proleter hareketin hedeflerini belirler. Ve böyle yaparak devrimin amaçlarını belirler.

Program,

i- ya kapitalizmin gelişmesinin belli bir dönemini, feodal-mutlakiyetçi düzenin kalıntılarının yok edilmesi ve kapitalizmin gelişmesi için koşulların yaratılmasını gerektiren bir dönemi hedefler.

Bu minimum programdır ve devrim burjuva-demokratik aşamadır.

ii- ya da bütün bir kapitalist gelişme dönemini, kapitalizmin yıkılması ve sosyalist üretimin örgütlenmesini hedefler. Bu maksimum programdır ve devrim sosyalist devrim aşamasındadır.

3- STRATEJİ, hareketin objektif yönlerini inceleyen teori ve program üzerinde yükselir, program tarafından yönetilir.

Stratejinin alanı, teori ve programın tersine proleter hareketin subjektif yanı yani, proleteryanın belirli bir hedefe yönelmiş bilinçli ve planlı hareketidir.

Dolayısıyla, strateji nesnel hareketin gelişmesine her hangi bir etki yapamaz, ancak onlara dayanabilir ve onlara dayandığı oranda doğru olabilir.

Fakat strateji, proleter hareketin subjektif yanında kesin bir etkiye sahiptir ve dolayısıyla, proleter hareketi nesnel gelişmenin gösterdiği yönde daha hızlı veya daha yavaş, daha acımasız veya daha acılı yönde geliştirebilir.

Daha fazlasını yapamaz.

Strateji, teori ve program üzerinde yükselerek, programda ortaya konan hedeflere erişmek için yani, toplumsal yönünün talep ettiği belirli bir tarihi dönemdeki hedefe erişmek için ulusal ve uluslararası çapta birbirleriyle çatışan güçlerin kesin bir hesabını yaparak ve bütün ülkenin işçilerinin mücadele deneylerini göz önüne alarak, gelişmekte olan güçler dengesi içinde düşmana indirilen darbeden en büyük sonuçları en çabuk şekilde alabilmek için proleter hareketin yöneltilmesi gereken genel yol ve çizgiyi çizer, proleterya ve müttefiklerinin güçlerinin sosyal cepheye sıralanışının bir planını çıkarır ve işte devrimin yolu denen şey de budur.

Statejik plan örnekleri:

i- burjuva-demokratik devrimde, "iki taktik.."

ii- sosyalist devrimde, "Nisan tezleri."

4- TAKTİK, stratejik hedefe varabilmek için kullanılacak proleteryanın mücadele ve örgüt türlerini, bunlardaki sürekli değişmeyi inceler.

Gözlem... (Başarafa Sayfa 2'te)

sermayeye "aman boğuluyorum, ne olur bırakın da biraz nefes alayım" diye yalvarmaktan öteye gidemiyor.

Kıbrıs Türk burjuvazisi Denктаş'ın Türkten Türk'e kampanyalarıyla ortaya attığı ayrı bir pazar hülyalarının peşinde giderek 1974'ten sonra Türk ordusunun korumasında tamamen kendilerine ait bir pazara sahip olacaklarını sandılar ama yanlışlar.

Türk filmlerinde oğlan kızı tecavüzcülerin elinden kurtarıyor, sonra da döner kendisi öper. Kıbrıs'ta da gerçek budur.

Kıbrıs Türk burjuvazisi Ticaret Odası ve siyasi partileriyle emperyalist sermayenin ve onların TC'li işbirlikçilerinin yerli işbirlikçileri hatta uşakları olmanın ötesinde bir niteliğe sahip olamayacak derecede cılızdır. Ekonominin içinde bulunduğu sıkıntılar parti kurup hükümet değiştirmekle de düzelemez. Kıbrıs Türk siyasi partileri Kıbrıs'ta iktidarda değiller ki 22 yıllık UBP iktidarına 1993'de CTP de yandı. Sonuçta ekonominin iyileştirilmesi üzerine verilen vaatlerin hiçbiri yerine gelmedi. Şimdi tekrar hükümetçilik UBP'ye ihale edildi. Bu hükümetten de hiçbir iyileştirme beklenmemelidir.

Kuzey Kıbrıs'taki işbirlikçi, uşak ruhlu burjuvazinin şikayetleri, özde Kıbrıs'ın

emekçilerinin çıkarlarına karşı olan şikayetlerdir. Bu şikayetler Kuzey Kıbrıs proleteryanını daha etkin bir şekilde sömürebilmek içindir. Hatta Anadolu'nun Güney sahillerinde yaşayan işçi ve emekçiler üzerindeki katmerli sömürden de, "yararlı" hizmetlerine karşılık kendilerine pay istemektedirler.

Gerçekte ise, sömürgeleştirilen Kuzey Kıbrıs'taki kokuşmuş ekonomik düzenin azgın sömürü çarkları burjuvaziyi değil işçi sınıfını ezmektedir. İşçiler, emekçiler düşük ücretler ve işsizlik nedeniyle, aç, evsiz ve parasız kalmakta sürekli olarak yabancı ülkelere göç etmek zorunda bırakılmaktadır. Öteyandan sadece Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta değil dünya çapında süregelen derin ekonomik bunalımlar emperyalist kapitalizm bünyesinde hiçbir iyileştirme olamayacağını göstermektedir. Emperyalist çözüm formüllerinin hepsi de yeni çatışmalara, masum insanların kanlarına gebedir. Kıbrıs'ta ve tüm dünyada artık tek umut, tek çare sosyalizmdir.

Biz sosyalistler olarak Kıbrıs'ın her iki yanındaki proleter güçlerin birleştirilmesi ve işçi sınıfı önderliğinde sosyalist bir ülke kurma mücadelesini savunmalıyız. Çünkü çare sosyalizmdir.

Ya emperyalizm dünyayı mahvedecek, ya da sosyalizm dünyanın imdadına yetişecek! Karar proleterlerindir.

BASIN AÇIKLAMASI

SERMAYE DEVLETİ 10 DEVRİMCİ
TUTSAĞI
DAHA KATLETTİ;
ZİNDANLAR YIKILSIN,
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Devrimci tutsakların onurlu direnişinin üzerinden daha bir ay bile geçmedi. Sermayenin faşist diktatörlüğü yeni bir saldırı dalgası başlatmış durumda.

Zindan direnişleri 27 Temmuz günü tutsakların taleplerinin kabul edilmesi sonucu bitmişti. 12 şehit pahasına 65 günsüren ölüm orucu ve süresiz açlık grevi eylemi devlete geri adım attırmıştı. Adalet Bakanı Kazan tutsakların taleplerini kabul etmişti. Ancak daha direnişin birkaç gün sonrası devlet anlaşmayı bozdu. Hak ihlalleri ve saldırılar yeniden gündeme geldi.

Tutsakların sevkinin yapılmayışından, tedavilerinin engellenmesine dek bir çok saldırı gündeme geldi.

Tutsaklar yapılan anlaşmaya rağmen devletin saldırılarının boyutlanarak sürmesi üzerine 27 Eylül'den itibaren 3 günlük uyarı açlık grevi yapacaklarını ilan etmişlerdir. Ancak daha 27 Eylül bile olmadan devlet Diyarbakır cezaevin saldırarak tutsakları gösterdi. Devlet sudan bahaneler göstererek Diyarbakır zindanlarındaki tutsakları anlaşmaya aykırı olarak Antep'e sevk etmeye kalktı. Tutsaklar buna direnişe yanıt verdi. Bunun karşısında devletin katliamcı yüzü bir kez daha ortaya çıktı. Onun üzerinde devrimci tutsak katledildi. Bir o kadar da ağır yaralı.

Devletin cezaevlerine yönelik teslim alma ve imha politikalarının bir uzantısı olan bu saldırı diğer tüm cezaevlerindeki tutsaklarda büyük bir kin ve öfke yarattı. Başta Buca, Bayrampaşa cezaevleri olmak üzere tüm cezaevlerinde devrimci tutsaklar direnişe geçtiler. Malta işgali, sayım vermeme v.b şekillerde süren direnişler yeni boyutlar kazanmaya hazır.

Diyarbakır'da 10 devrimci tutsağın katledilmesinden faşist sermaye devleti sorumludur.

27 Temmuz'da direnişin bitirilmesinde arabuluculuk yapan aydın ve sanatçılar, o dönem anlaşmanın uygulanmasının takipçisi olacakları taahhütünde bulundular. Kendilerini Cezaevleri İzleme Komisyonu olarak tanımladılar. Bu komisyon, altına girmeyi taahhüt ettiği sorumluluğunu yerine getirmek durumundadır.

Devrimci tutsakların bu onurlu başkaldırısını sahiplenmek, şehitlerimizin hesabını sormak kazanımlarımızın takipçisi olmak durumundayız. Kendisine insanım diyen herkesi tepkilerini göstermeye, tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

SOSYALİZM YOLUNDA
KIZIL BAYRAK
GAZETESİ-26.09.1996

GENÇLİĞİN SESİ (Türkiye'de yayınlanan aylık gençlik dergisi) dergisi, Eylül 96 tarihli 17. sayısında, "Kandan Kına Yakılmaz" başlığı ile Kıbrıs'ta Ağustos ayı içinde gelişen arabölge olayları üzerine iki sayfasını bu olaylara ve giriş bölünmünü sosyo-ekonomik nedenler ile Kıbrıs'ın tarihsel gelişimine ayırmıştır.

"Kim Haklı!?" arabaşıklı son bölümü olduğu gibi yayınlıyoruz:

"KİM HAKLI!?"

Kıbrıs'ta bu 4-5 gün içerisinde olup bitenler Türk ve Yunan gericiliğini yıllardır diplomatik düzeyde yaşattıkları gerginliği birkez daha ada halkına sıçratılması anlamı taşıyor. Ne Türk faşistlerini bağrına basan ve eylem günü hoparlörlerle adalıları sınır çatışmalarına davet eden Kuzey Kıbrıs yönetimi ne de "Savaşçı", "Mücahit" anlamı taşıyan "Palikaryaları" teşvik ve tahrik eden Rum yönetimi. Bu dalaşmada taraf olunacak hiçbir kesim yoktur. Sınırın bir tarafından fırlatılan taşlar öbür tarafta "bizim" faşistleri vuruyor diye ilerici veya makul kabul

edilemez. Ne 1974'te adayı işgal eden Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda düşmanlığı her fırsatta körükleyerek çözümsüzlüğü artıran "Bozkurt Denктаş" ve onun hükümetinin politiaaları ile Kıbrıs Türk halkı değerlendirilemez. Ne kuru ve plansız bir barış söylemi, ne de savaş kışkırtıcılığı Kıbrıs'a ve Kıbrıslı'lara yarar sağlamayacaktır.

11-15 Ağustos 96, savaşların ve ihtilafların sona erdiğini iddia eden Yeni Düzeni söyleminin yaratıcıları tarafından palazlanmış senaryolarla bir kez daha iflas edişidir.

Kıbrıs; kendisi üzerinde yürütülen onlarca "Barış" projesinin uğultusu ve günlük gelişmelerin tozu dumanı arasında, toplumsal ilişkileri, ulusal, kişisel ya da bir başka subjektif etmen yerine üretim ilişkileri temelinde örgütleyen sosyalizmin pratiği ile, gerçek anlamında ve kalıcı olan barışı bulabilecektir".

(Gençliğin Sesi, sayı 18)

KIBRIS DÜĞÜMÜ HALKLARIN DEVRİMCİ KILICIYLA ÇÖZÜLECEKTİR.

Bu ayın başlarında "kanlı Pazar" ve "kanlı Çarşamba" günlerinde şovenist çatışmalar körüklenmesi sonucu iki Kıbrıslı Rum gencin Denктаş'ın emriyle MHP'li faşistler ve Türk işgal askerlerince katledilmesi, zaten sürekli gündemde olan Kıbrıs sorununu yeniden öne çıkardı.

Açık bir gerçek ki, Kıbrıs, Akdeniz'de doğal ve büyük "uçak gemisi" konumuyla emperyalistlerin dalaş alanıyken, diğer bakımlardan Türkiye ve Yunanistan şovenist burjuvazilerinin ilhakçı çatışma alanıdır. Böyle olmaya devam ettikçe de ne olası ABD'ci ve Batı Avrupalı çözümler ve de Taksim-Enosis (ya da bunlara yakın) şovenist ilhakçı çözümler gerici çatışma ve boğazlaşmaları sona erdirebilir.

Yakın tarih, Kıbrıs adasının İngiliz emperyalistlerince sömürgeleştirilmesi, sömürgecilğe karşı mücadelede (Kıbrıslı Türk milliyetçilerinin Kıbrıs'lı Rum milliyetçileriyle düşmanlık içinde, İngiliz işbirlikçiliği, Kıbrıs'lı Rum örgütlerinin de şoven bir çizgide gelişmeleri) Yunanistan ve İngiliz-Türkiye işbirlikçiliği ve Türk şovenizmi çatışmaları, Yunan Albaylar Cuntası'nın Kıbrıs'ta faşist darbesi, fırsattan yararlanarak Türk burjuvazisinin Kıbrıs işgali gibi dalaşmalarıyla geçmiştir.

Ecevit-Erbakan kurmaylığındaki 74 askeri işgaliyle, Kıbrıs, Türk ve Yunan burjuvazileri tarafından ilhak edilmesi demek olan Taksim-Enosis'e fiilen de resmen de daha yakın hale getirilmiştir. Ayrıca şovenist boğazlaşmalara da daha

elverişli hale getirildiği gibi, emperyalistlerin örneğin İngiliz askeri üsleri ve "garantör"lüğü altında olduğu gibi ABD'nin de daha çok müdahalesine elverişli duruma sokulmuştur.

74 askeri işgalinden bu yana Kuzey Kıbrıs, Türk burjuvazisinin ilhakına ve sömürgeleştirilmesine her bakımdan daha yakın hale getirilmiştir.

Türkiye burjuvazisi; askeri işgali ilhak ve sömürgeye dönüştürmek için başvurduğu yöntemlerin başında, "nüfus yerleştirme" sömürgeci yöntemini uygulamıştır. Yalnızca askeri işgal zamanında "etnik temizlik"le Kuzey Kıbrıs'ı Kıbrıs Türkleri'nin paylaşılması alanı yapmakla kalmamış, 1957'lerde* uyguladığı Türkiye'li Türkleri Kıbrıs'a yerleştirme politikasının askeri işgalin avantajında doruğa tırmandırmıştır. Kıbrıslı Türk toplumunun nüfusunun üçte ikisini adadan sürmüş ve Türkiye'den yerleştirdiği nüfusu Kuzey Kıbrıs'ın çoğunluk nüfusu haline getirerek, ilhak ve sömürgeleştirmeye siyasi dayanak geliştirmiştir.

Yine, Kıbrıs Federe Devleti ilanını sonraki yıllarda "ayrı cumhuriyet" ilanına KKTC'ye dönüştürmüş, resmen de ayrı devlet ilan etmiştir.

Yine, Asil Nadir'lerin, Yahya Demirel'lerin, Uzan'ların, kara para aklama, kontr-gerilla ve Türkiyeli işadamlarının uyuşturucu trafiğinin üssü, Türkiye burjuvazisinin sömürü alanı haline getirmiştir.

Şimdi ise, ABD ve Avrupa Birliği içindeki emperyalistlerin "Kıbrıs'ta çözüm" isteklerinin baskısı altında, Türkiye burjuvazisi, büyük çoğunluğuyla bir yandan sömürgeleştirme politikasında ısrar ederken, diğer yarıyla iç bunalımın devrimci tehlikesini azaltan ve emekçi kitlelerin hem dikkatini "dış ulusal soruna" çekmenin hem de Kürdistan ulusal devrimi karşısında şovenizmi geliştirmenin aracı Türk-Yunan şovenist kapışmalarını ideolojik bir araç olarak kullanmaya çalışıyor.

Hatay gibi görüşte ayrı, gerçekte Türkiye'nin bir vilayeti modelinde Kuzey Kıbrıs'ı ilhak politikasını ABD'ci ve AB'ye girme yarıları içinde 2. cumhuriyetçiler adıyla anılanların bir kısmı dışında -Türk burjuvazisinin hemen tümü savunuyor ve yürütüyorlar. Yalnızca işbirlikçi tekelci Türk burjuvazisi değil, Türk burjuvazisi bu şovenist ilhakçı politika etrafında birleşiyor.

Ecevit'in ve Türkiye burjuvazisinin, arsızca bir demagojiyle "Barış Harekatı" adına verdikleri Temmuz'74 askeri işgalinin, hedef olarak Nikos Sampson darbesini değil, fırsattan yararlanarak Kuzey Kıbrıs işgalini aldığı ve sömürgeci politikayı uygulamaya çalıştığını geçen 22 yıllık sürecin uygulamaları daha net olarak gösterdi, göstermeye devam ediyor.

Türkiye burjuvazisi; askeri işgali, göstermelik parlamentoda istediği işbirlikçi partiyi hükümet edip, etkili tüm yönetim işlerini MGK ve Kıbrıs Güvenlik Komutanlığı'na (askeri işgal komutanlığına) bağlayarak, sömürgeci nüfus yerleştirmeye dayanarak, Kıbrıslı Türk topluluğunu terörle de sindirerek, yürüttüğü sömürgeleştirme politikasını, son şovenist çatışmalarda ısrarla savunmaya devam etti. MHP'li faşistleri Kıbrıs'a doldurup faşist kitle eylemiyle ve polis-asker mermisiyle, "sınır delme" protestosu yapan Rum gençlerini katlettikten sonra, basın, TV'leri, yalanları, gösterileriyle ve uşakları Denктаş'larla, "ayrı devlet" ve Türkiye'ye resmen de bağlama (ilhak) demeçleriyle, "Yunanistan'ı yeneriz"

çığıllıklarıyla, Türk burjuvazisi şoven sömürgeci amacını daha da kaba biçimde açığa vurdu.

Ecevit bir süredir, Erbakan ve Türkeş zaten eskiden beri "Taksim'i ve Kuzey'in Türkiye'ye bağlanmasını, bu açık sömürgeci politikayı savunageliyorlardı. Çiller, Kürdistan'da sömürgeci kirli savaşın bu en barbar politik yöneticilerinden biri olarak, "bayrak" edebiyatıyla ve fatih edasıyla Kuzey Kıbrıs'a koşturdu. Taksim ve ilhakı dile getirdi. Yanısıra Türkiye'de kitleleri şovenist bir histeri etrafında toplamayı tezgahlamaktan geri durmadı. MHP Kıbrıs'taki sömürgeci nüfus yerleştirme, faşist kitle hareketini Kıbrıs sorunu etrafında da örgütlemeye işlerini yani sömürgeci politikasının kışkırtıcılığını gerçekleştirdi. Ecevit ise, bir süredir dillendirdiği ilhak önerisini, son faşist saldırganlıkla daha da netleştirdi: "Kuzey Kıbrıs Türkiye'ye özerk bölge olarak bağlansın!" Erbakan ise hükümet başkanı olarak, generallerden ve Türkeş'ten DYP, ANAP ve M. Soysal'a değin geniş burjuva kesimlerin, RP'nin en ilk savunucusunu ve fatihlerinden olduğu sömürgeleştirme politikası üzerinde aktifçe birleşmeleri, CHP ve diğerlerinin ise destek vermeleri nedeniyle ellerini ovuşturmaktadır.

Son şovenist çatışmaların, ABD komplosuyla "barış" müdahali olarak araya girip pax-amerikana, çözümünü dayatmak üzere kışkırtıldığı yaygın tesbiti de yanlıştır. ABD'nin pax-amerikana müdahalesi için 4-5 yıldır daha aktifçe çalıştığı doğrudur. Müttefiki İngiliz emperyalistlerinin geçmiş sömürgeciliğinden elde ettiği askeri üs ve garantörlük imtiyazını, şimdi ABD emperyalistleri doğrudan pax-amerikana çözümü müdahali olarak elde etmek ve Ortadoğu'nun yanbaşındaki bu doğal uçak gemisini dünya petrol deposunun egemini olarak kendi hegemonyası altına almak istiyorlar. Ayrıca Türkiye ve Yunanistan gericilerinin, bu iki uşağının savaş tehlikesini azaltmak ve ABD'ci güçlerin birliğini güçlendirmeyi istiyorlar, buna da iki uşağının ve İngiliz ve ABD garantörlüğü hegemonyasını dayatıyorlar. Bu nedenle faşist kitle çatışmalarını kışkırtmaya değil, Denктаş'ı da, Türk ve Yunan şovenistlerini de pax-amerikana "çözümü" üzerine uzlaştırmaya ihtiyaç duyuyorlar.

Kıbrıs'lı Türk ve Rum işçi ve emekçilerinin, Türkiye ve Yunanistan işçi sınıfları ve emekçilerinin, sınıf çıkarları tektir: Halkların kardeşliği temelinde, bağımsız birleşik demokratik Kıbrıs.

ABD ve İngiliz emperyalist üs ve hegemonyasından bağımsız, Türkiye ve Yunan burjuvazilerinin sömürgeleştirme politikalarından, askeri işgalinden kurtarılmış Kıbrıs'lı Rum ve Türk toplumlarının demokratik hak eşitliğine dayanan çözüm, halkların mücadelelerine yarayan tek çözüm yoludur. Türkiye ve Yunanistan işçi sınıfları ve emekçi halklarının enternasyonal dayanışmayla desteklemeleri gereken yol da budur.

Bugün, pax-amerikanayı ve İngiliz üs ve garantörlük imtiyazını, başta Türkiye askeri işgali olmak üzere Türk ve Yunan burjuvazilerinin hegemonya ve askeri işgal sömürgeci çabalarını yenilgiye uğratan hak eşitliğine dayanan bir çözüm, Kıbrıslı Rum ve Türk emekçilerinin enternasyonal mücadele birliği üzerinden yükselcektir, yükseltilmelidir ve halklarımızca desteklenmelidir.

Şovenist çatışmalar değil, emekçi kardeşliğinin kitlesel gösterileri ve örgütlenmelerini yükseltmek anın politik görevi olarak bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ı hazırlayacaktır.

(* 1975'lerde olsa gerek.

GÜMRÜK GREVİ'NİN ARDINDAN

(K.S Gerçek - Özel) Gümrük İdaresi ve Maliye Bakanlığı'nın, Gümrük Çalışanları Sendikası'na ve üyelerine yaptığı baskıları ve anti-demokratik uygulamaları protesto etmek amacıyla GÜÇ-SEN greve çıktı. Haber servisimizin aldığı bilgiye göre; GÜÇ-SEN kuruluşundan itibaren gümrük dairesinde çözümlenmesi gereken yığılmış sorunları Gümrük İdaresi'ne ve Maliye Bakanlığı'na defalarca iletildiği halde ilgili mercilerin vurdumduymaz tavırları sendikayı süresiz grev yapma noktasına getirdi. 23 Eylül 96 tarihinde kademeli olarak başlayıp daha sonra süresize dönen grev Maliye Bakanı Salih Coşar ile GÜÇ-SEN arasında diyalog başlaması nedeniyle sona erdirildi. Baskıların kaldırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için sendikanın talepleri şöyle sıralanıyordu:

1. Sendika Yönetim Kurulu ve üyelerine idare ve bakanlık tarafından

yöneltilen anti-demokratik baskılara son verilmelidir.

2. Gümrük Dairesi teşkilat yasası günün koşullarına uygun olarak yeniden düzenlenmelidir.

3. Gümrük Dairesi Çalışanları'nın görev riski ve çalışma koşulları dikkate alınarak yıpranma payı gözönüne alınarak yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

4. Gümrük Dairesi'nin çalışma ortamı düzeltilerek halka daha verimli ve etkin hizmet verilmesi sağlanmalıdır.

5. Veznedar, kitabet ve odacı kadroları süratle doldurulmalıdır.

6. Gümrük Dairesi Çalışanları yetki, görev ve sorumluluklarına uygun görevlendirilmelidir. (Bu görevler şu anda gümrük memur ve muhafızları tarafından yürütülmektedir.)

7. Kamu Hizmeti Komisyonu tarafından atamaları başka bir merkezde olduğu halde, atandıkları yerde görevlendirilmelidir. (Örneğin atandığı yer Lefkoşa olduğu halde Girne'de görev

yapan personel vardır.)

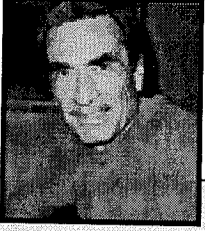
8. Ek Mesai ve vardiyada görevlendirilen personel listesi daha iyi düzenlenmelidir.

9. Limanlardaki gümrük dairelerinde çalışma saatleri diğer dairelerle uyumlu hale getirilmelidir.

10. Ek mesai ile yapılan görevlendirme ceza konusu yapılmamalıdır.

11. Göreve giden personelin daire ile iletişimini ve ulaşımını sağlayacak bir servis aracının ve telekomünikasyon ağı sağlanmalıdır.

Sendika'nın taleplerinin birçoğunu kabul ettiğini basın önünde açıklayan Salih Coşar'a ne kadar güvenileceğini zaman gösterecektir. Çalışanlara son bir yılda verdikleri sözleri tutmayanlar, öngördükleri maaş farklarını dahi ödemeyenlerin kabul ettiğini açıkladığı maddeleri nasıl uygulayacağı merak konusudur. Gümrük emekçileri bunların takipçisi olmaya devam edecektir.

**OLAYLAR
VE
GERÇEKLER...**

ARİF H. TAHSİN

ERKEYSAN OBİR TARAFADÜŞ

Bir insan topluluğu neyi yapabilir neyi yapamaz?

Bunu bulmak için yapısına bakmak gerekir.

Konumuz Kıbrıslı Türkler olduğuna göre, Kıbrıslı Türklerin yapısı nedir? Sorusunun yanıtını bulmak gerekir evvela...

Nedir Kıbrıslı Türklerin yapısı?

Kıbrıs'ın Kıbrıs Ortodoks Kilisesi'nin yetkili papazlarının Katolik Venedik zulmüne son verilmesi için Osmanlı Sarayı'na yaptıkları başvuru üzerine, 1570-1571'de Osmanlılar tarafından işgal edildiği tarihi bir gerçektir.

Devam etmeden, resmi tarihler henüz düzeltilmemiştir ama, şu tarihi gerçeği de vurgularsak, konumuz daha bir açıklık kazanacaktır: Anadolu Selçuklu Devleti de, Osmanlı Devleti de, Anadolu Rumlarının hem desteği hem de katılımlarıyla, kurulmuşlardır. O nedenle, Osmanlı İmparatorluğu, Yunan İsyanına, ya da emperyalizm'in öğrettiği laflarla, "Yunan Kurtuluş Savaşı"na kadar, Osmanlı İmparatorluğu, Rumların, yani Yunanlıların, geniş oranda, egemenliğinde söz sahibi oldukları bir İmparatorluktu.

O nedenle, Osmanlı İmparatorluğu'nun, 1571'den başlayarak, Kıbrıs'a aktaracağı nüfusun, bu niteliği ile doğru orantılı olması doğaldır.

Ve, Osmanlı Devletinde de, Osmanlı İmparatorluğunda da, Anadolu Selçuklu Devletinde olduğu gibi Türkmenler'in, yani asıl Türklerle düşman toplum sayıldıklarından, zaman be zaman, devlet tarafından katle tabi tutulmalarına ek olarak, bir de, işgal edilen yeni topraklara, sürgün edilmek suretiyle etkinliklerini kırma çabalarının, 1658'de Sadrazam olan Köprülü Mehmet Paşanın uyguladığı katliama dek sürdürüldüğü de tarihi bir gerçektir.

Bu noktada bir kez daha durup bir bilgiyi daha aktaralım. Bosna Hersek'teki katliamlar hala gündemde olduğuna göre, Sırpların katilliliğini biliyorsunuz da acaba Boşnaklarla Hırvatların durumu tarih içinde nedir?

Yıl 1606. Daha sonra "Kuyucu" namıyla anılacak olan Murat Paşa 6 Aralıkta Sadrazam (Başbakan) olur. Kuyucu Murat Paşa, Osmanlı İmparatorluğu yönetiminde ezilen, o nedenle sık sık isyan eden Türkmen'leri sindirmek için 15 Haziran 1607'de Üsküdar'a geçer ve 2 Temmuz 1607'de Anadolu üzerine yürür. Ve, 3 yılda, 65 bin Türkmen'i katleder. Kuyucu Murat Paşa, "biz katil değiliz, çocuk öldürmeyiz" diyen yeniçeri askerleri, bir çocuğu öldürmeyi reddedince, bizzat kendisi çocuğun boynunu büküp öldürmüş, ve kuyuya atmış adamdır.

Neyin nesidir bu Kuyucu Murat Paşa?

Kuyucu Murat Paşa Hırvat asıllı bir kimsedir.

1658'de Sadrazam olan Köprülü Mehmet Paşa İsmail Paşa'yı Anadolu Türklerinin üzerine yolladı.

İsmail Paşa, on bin kişiyi katledip, yüzlercesini de Üsküdar'a, öldürülmek üzere, göndermiş bir kimsedir.

Neyin nesidir İsmail Paşa?

İsmail Paşa Boşnak asıllıdır.

Padişah Yavuz Sultan Selim'in 40 bin Türk'ü katlettiği ise başka bir meseledir.

Bu konuda daha fazla bilgi için Çetin Yetkin'in "Türk Halk Hareketleri ve Devrimler" adlı kitabına bakabilirsiniz. (sayfa 165-168)

Anlatmaya çalıştığımız Osmanlı İmparatorluğunun niteliğine göre, işgal edilen Kıbrıs'ta yapılacak olan belliydi. Öncelikle, bir Türkmen sürgünü olacaktı.

Ve, devrin Padişahı Sarı Selim'in devrin Şeyhülislamının onayından geçirdiği fermanıyla bir grup Türkmen 1571'de Kıbrıs'a sürgün edildi. Karşı çıkanlar idam edilecekti, ve edildi.

Hiç kuşkusuz, Osmanlı işgalindeki Kıbrıs'a sadece Türkmen'ler, ya da müslümanlar gelmiş değildir.

Osmanlı Kıbrıs'ı işgal ettiği zaman Kıbrıs'ta Ortodoks Rumlarla, Katolik Venediklilerin yaşamakta olduğunu hatırlatalım.

Bir de şunu hatırlatalım: İnsan topluluklarının o zaman milli niteliklerinin olmadığını...

Yani, o zaman kimse "ben Yunanlıyım", ya da "ben Türküm" demezdi. "Ben Ortodoksum", "ben Müslümanım" derlerdi sadece...

Kıbrıs'ta 1820'lere kadar, yani Yunan isyanı, ya da "Yunan Ulusal Kurtuluş savaşı"na kadar, müslümanlarla ortodoks Hristiyanlar müttetkti.

İkisi arasındaki düşmanlık o zaman başladı.

Osmanlılar Kıbrıs'ı İngilizlere kiraladıkları zaman, Kıbrıs'ta, daha sonra Türklüğü kabul edecek olan müslümanların üç yüz yılı aşkın bir yerleşmişlik durumları vardı.

Venedikten kalma, ve İngiliz dönemine sarkan, binobambagi diye nitelenen Katolik ahalinin bir kısmının da Müslüman dinini kabul ettiğini, ve Müslüman toplumuna katıldığını söylemek gerekir.

Böylece Kıbrıs'ta, bir yandan Hristiyan Ortodokslar, öte yandan da Müslümanlar olmak üzere, iki büyük toplum ortaya çıktı.

Anadolu'da, Ulusal Kurtuluş savaşıyla birlikte Mustafa Kemal Türkiye sınırları içerisindeki çoğu Müslümanlara Türklüğü kabul ettirince, Kıbrıs'lı Türkler de Türklüğü kabul ettiler.

Böylece, Kıbrıs'ta, kendilerini Türk Ulusu'nun bir parçası sayan Türklerle, kendilerini Yunan Ulusunun bir parçası sayan Yunanlılar ortaya çıktı.

Dünya insanlık tarihine baktığımız zaman, bir insan topluluğunun, bir toprak parçası üzerinde kök salması için, iki yüz yılı aşkın bir süre gerektirmektedir.

Bir toprak parçası üzerinde kök salmak da ulusal bir nitelik kazanmak demektir.

Bu durumdaki bir toplumun da, gerektiğinde birlikte hareket edebilme yeteneği doğar, gelişir.

Kıbrıslı Türklerin ENOSİS talepleri karşısında, Türkiyesiz de direniş gösterebilmeleri bu niteliklerindendir.

Bilmeyenler için söyleyelim: 1958 silahlı çatışmalarında, Kıbrıslı Türkler'e Türkiye'nin ne silah, ne mermi, ne personel yardımı yoktur.

Kıbrıslı Türkler 1958 kavgasını kendi siyasi liderlerinden emir alarak da vermediler. Kendi kendilerine, ve tüm Kıbrıs'ta kendi aralarında bağlantı kurarak verdiler bu savaşı...

Rumlar'a göre Kıbrıslı Türkler'i "sikimeci" idiler.

Aynen şöyle derlerdi Kıbrıslı Rumlar Kıbrıslı Türkler için: "Durçı, ine sikimeciyes".

Ve, gerçekten, kendi sorunları çözmek gerektiğinde, hep öyle davranıyordu Kıbrıslı Türkler o zamanlar.

Kendilerine güvenirdi sadece...

Ve, gerektiğinde, "sikime barut" diğerek birlikte çıkarlardı yola...

1963 sonunda başlayan olaylarda Türkiye'nin silah, cephane, personel yardımı vardı ama, 1964'ün ilk yarısına kadar söz Kıbrıslı Türklerde idi.

Yükseklerden ne ses vardı, ne de nefes...

Ama ezilmeyip de tutununca, işler değişti.

"Başlar ayak oldu ayaklar da baş" deyimi sinsi sinsi Kıbrıslı Türklerin beynine enjekte edildi.

Ve, geriye gidış, işte oradan başladı...

Bugünkü duruma Kıbrıslı Türkler, böyle başladılar gelmeye...

Bir tuhaflık da şurada var: Kıbrıslı Türklerde okumuş adam arttıkça, geriye gidış de arttı...

Daha açıkçası şu: Türkiye üniversitelerinden yoğun bir biçimde öğrencilerimiz mezun olup Kıbrıs'a gelince, işler hızla kötüye gitmeye başladı.

Türk eğitiminde bir yanlışlık mı vardı? Vardır?

Mustafa Kemal'e, Anadolu'ya geçip Kurtuluş Savaşını başlatmak üzere iken, en yakınlarının bile, örneğin İsmet Paşa ile Halide Edip dahil, "Amerikan Mandası" nı kabul etmek için baskı yaptıklarını biliyormuydunuz?

Ve, o devrin, aydınlarının, pek azının hariç, ve kuruluşlarının, "Amerikan Mandası", ya da "İngiliz himayesi"nden yana olduklarını biliyormuydunuz?

İşin açıkçası şu: "Tam bağımsızlık" diyerek yola çıkmaya çalışan Mustafa Kemal yanında, pek az aydın bulabilmişti.

Mustafa Kemal'in ölümünden sonra, İsmet Paşa'nın, ikinci dünya savaşından sonra, Amerika ile kurduğu, ve kendinden sonraki siyasilerin sürdürdüğü ilişkiler, zaten, bu gerçeğin açık kanıtı değildir?

Türk Kurtuluş savaşı öncesindeki Türk aydınlarının durumunu, "Atatürk Devrimi Sosyolojisi" yazarı Steinhaus bakan nasıl anlatıyor: Bu kişiler, Batı kültürü etkisiyle milliyetçilik ve burjuva toplumu fikirlerini benimsemişlerdi. Ancak, Türkiye'deki modern eğitimin büyük bir kısmı, yabancı kültür propagandasına dayanıyor ve eğitimi, çağdaş emperyalizm yöntemlerinin perde arkasından yürütülmesini sağlıyordu.

(daha fazla bilgi için Doğan Avcioğlu'nun Milli Kurtuluş Tarihinin 1. cildine bakabilirsiniz.)

Sorun bir yerde, bu noktada düğümleniyor.

Yani, aydınlarımızın, "emperyalizmin yöntemlerinin perde arkasından yürütülmesini sağlayan bir eğitimden geçirilmiş olmalarında ...

Kıbrıs'ta, Kıbrıslı Türklerin, kendilerini ilgilendiren meselelerde kendi kararlarını kendilerinin alması gerektiğini savunan kaç tane "aydına" rastladınız?

Hele, bunun, aslında "bağımsızlık" olduğunu söylerseniz, Kıbrıs'ta, kaç aydın kabul eder savunmayı?

Ama Sağda, ama Solda...

Kıbrıslı Türklerin yapısına bir ağır darbe de 1974 harekatiyle vuruldu.

120 bin kişilik bir topluma, içte de olsa Güneyden Kuzeye 30 bin kişinin göç etmiş olması büyük bir sorundur. Göçmen psikolojisinin, göç edenin doğal yaşantıya uyum sağlamasını geniş oranda zorlaştırdığı gerçeği vardır çünkü...

Bu duruma ek olarak, Kıbrıs'ın Kuzeyinde, bir de Türkiye'den büyük oranda göçmen kabul edince, kısa sürede, yerleşik toplum niteliğinden, göçmen toplum niteliğine geçtik.

Öyle olunca da, Kıbrıs'lı Türklerin uluslaşma sürecine son verilmiş oldu.

Bu durum, elbette ki, doğal süreç içerisinde oluşmakta olan alt yapı kurumlarını sarsacak, ve üretime ağır bir darbe vuracaktır.

İşçi sınıfını, çok ağır bir darbe yedi böylece Kuzey Kıbrıs'ta...

Ve, göç yolunu tuttu...

Türkiye'nin ille de Denктаş'ı iktidarda tutma politikası da eklenince işin içine, Kıbrıs'lı Türkler duman edildiler, duman...

Çare arayanlardan mısınız?

Önce meram anlayanlardan mısınız?

Yoksa meram anlamayanlardan mısınız?

Şunu söylemek gerekir: Toplumsal meselelere her zaman çare vardır.

Ama biz, nihayet, gözlemciyiz sadece...

Mesele, "aydın" denenlerimizin gerçekleri kabul etmemelerinden kaynaklanan bir meseledir.

Ve, gerçekler kabul edilmediği sürece, yok oluş süreci devam edecektir.

Kim bilir, belkide Serdar Denктаş, Baba Denктаş'ın yaptığını ters çevirecektir.

Baksanıza, "Kıbrıs Türk Milliyetçiliği"nden bahsediyor.

Anlamını biliyor mu?

Yoksa bunun da anlamı ve çerçevesi Baba Denктаş kafasıyla mı saptanacaktır?

Aslında, solculukta, her yenilgiye teselli vardır.

Solcuysanız, şöyle diye bilirsiniz: Kıbrıs'ın eti ne, budu ne? Kıbrıs'tan işçi sınıfının kavgasına katkı mümkün mü? Türkiye katılıp, Türkiye'nin sosyalistleriyle 65 milyonun içerisinde bu kavgayı vermek daha doğru değildir?

Kıbrıs'ta sosyalist devrimi gerçekleştiren de kim takar seni?

Değil mi ama?

Evet, "İşde deve, işte hendek!"

Her geçen gün genişleyen bir hendek ama...

İnsan malzememiz de ortada...

Sıçrayıp sıçrayıp da sıçranan yere düşmek marifet değildir.

Erkeklik da değildir tabii.

Erkeysan obir tarafa düş...

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

Barışı "Kahramanlar" mı Yapar?

14 Eylül 1996 tarihli Yeni Düzen gazetesini alanlar aşağıdaki manşeti görmüşlerdir. Manşetten "Kahramanlar Barış Yapar!" mesajı verilmiştir. İçerikte ise "Gali'nin Özel Temsilcisi Han'ı kabul eden CTP Genel Başkanı Talat, Denктаş ve Klerides'e seslendi." deniyor.

M.Talat, Denктаş ve Klerides'e seslenirken, onların 35 yıllık misyonlarını herhalde unutmuşdur? Acaba unutmuş mudur? Bu ciddi bir soru. Eğer Sn. M.Talat bugün ülkemizde barışını Denктаş ve Klerides'ten geçtiğini ısrarla ortaya koyarsa, (ki koyuyor) soruna nasıl baktığını da ortaya koyuyor demektir. Oysa Ağustos ayı ile başlayan şovenizm ve cinayetler sürecinde Sn. Denктаş ve Sn. Klerides'in rolleri ve tutumları ortadadır. Kıbrıs halkının bugününü ve yarınını savaş, şovenizm ve anavatancılık söylemleri ile karanlığa gömenleri herkes bilmektedir. İşte CTP liderinin umut bağladığı "barış kahramanlarımız".

Tabii barış kavramı tartışılırken bu kavramın içeriği, özü ortaya konmalıdır. Hangi Barış? Kimin İçin Barış? Hangi Barıştan Başlamalı. Günümüz emperyalizm çağında, sömürgeci güçler birçok ulusu halkları baskı ve savaş yoluyla ya işgal ediyor, ya da ekonomik ve siyasi olarak kendine tabi kılıyor. Bu koşullarda sömürgeci güçlerin dayatması sonucu oluşacak konjektüre barış denebilir mi?

ABD'nin baskısı ile oluşan İsrail-F.K.Ö antlaşmasına "barış" demek mümkün mü? Bosna-Hersek'te emperyalistlerin birbirlerine boğazlattığı uluslar yine emperyalizmin dayatmaları sonucu "antlaşmışlardır" Buna barış denebilir mi? Kesinlikle emperyalistlerin dayattığı çözümler, emperyalistlerin çıkarlarını koruyan çözümlerdir.

Bizim barışımız CTP lideri M.Talat'ın barışından çok farklıdır. Biz barışın uluslararası karşılıklı hak eşitliğinin sağlandığı ve kendi özgür iradeleriyle karar verdikleri ortamlarda mümkün olabileceğine inanıyoruz. Hangi barış sorusuna özgür iradeyle, hak eşitliğine dayalı barış denebilir.

Barış kavramının ikinci ayağı ise "kimin için barış"tır. Çünkü herhangi bir ulusun kendi içinde sınıflararası bir savaşın sürdüğü gerçeği kapitalizmin yasasıdır. Ezilen halk yığınları ile emperyalizme uşaklık eden işbirlikçi burjuvaların çıkarları taban tabana zıttır. O halde ülke içindeki barış çoğunluğun (proletaryanın önderliğinde halk yığınlarının) iktidarı ile mümkündür.

Bu sosyalist bir devletin başarabileceği bir sorundur.

Baş döner "hızlı sol" CTP'nin lideri M.Talat'ın barış anlayışını ve barış misyonu yüklediği Denктаş ve Klerides'e bakarsak, hangi barış? ve Kimin için Barış sorularının cevabını CTP anlayışıyla buluruz.

**SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
DEVİRİMCİ KILAVUZ****TOPLUMLAR TARİHİ****-6-****BANKALAR VE PARANIN
TARTIŞILMAZ
DİKTATÖRLÜĞÜ**

Kapitalizmin emperyalizm aşamasında, bankalar üretim alanına hakimdirler.

Bankalar, ödemelerde aracı olarak hizmet etmek görevi ile ortaya çıkan özel kapitalist işletmelerdir. Sermaye ve gelirler burada mevduat şeklinde toplanır. Bu mevduat girişimcilere sermaye olarak verilir. Bankaların karı, mevduat için ödedikleri faizin, kredileri için alınan faizden, daha az olması ile elde edilen miktardır.

Bankalar arasında büyük bir savaş hüküm sürmektedir. Burada küçük bankalar büyükler tarafından yutulur veya biçimsel olarak bağımsızmış gibi bir görüntü altında büyük bankaların şubelerine dönüşürler.

Bankalar merkezileştirilerek banka tekellerinin oluşturulması, bunların ödemelerdeki basit araçlar olmaktan çıkmasına neden olmuştur.

Banka tekelleri, küçük mevduat sahiplerinden sermayenin tümüne kadar yararlanırlar. Krediler vasıtası ile sanayiye denetleyebilir, buralarda hisse sahibi konumuna gelirler. Öte yandan sanayiciler de bankaların hisse senetlerini alıp banka hissedarı olurlar. Sanayi sermayesi ile banka tekellerinin sermayelerinin oluşturduğu bu birleşim FİNANS-KAPİTAL adını alır.

Büyük sanayi ve banka sermayesinin sahiplerinin oluşturduğu FİNANS (MALİ) GRUBU ise ülke ekonomisi ve siyasetini belirleyen FİNANS (MALİ) OLİGARŞİ'dir.

FİNANS OLİGARŞİ'si burjuva devletini kontrolü altına alır, tüm yönleri ile siyaseti belirler, ülkesindeki işçi hareketlerini, sömürgelerdeki halkların kurtuluş mücadelelerini ezmek için devlet mekanizmasını en küçük dişlisine kadar çalıştırır. Radyo, Televizyon, Basın bu para diktatörlüğünün zevkle oynadığı oyuncaklarıdır.

SERMAYE İHRACI

Tekel öncesi kapitalizmde belirleyici olan meta ihracının yerini emperyalizm'de SERMAYE İHRACI alır. Bu birkaç kapitalist ülkenin, sistemli sömürsünün dünya üzerinde hakimiyetini sağlar.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasında, sermaye yoğunluğunun büyümesi, hisse senetli ortaklıkların gelişmesi kapitalistlerin elinde belli bir sermaye fazlalığı oluşmasını da beraberinde getirir. Bu fazlalık tabii ki halkın ihtiyaçları doğrultusunda değerlendirilmeyeceğinden, sermaye geri bırakılmış ülkelere ihrac edilerek buralarda hammadde ucuzluğu, düşük ücretli işçiler vb. olanakların emperyalistlerin hizmetine girmesinin aracı olur. Fabrikalarda, tarımda yatırım biçiminde ihrac edilen sermayeye üretken sermaye adı verilir.

Bunun yanısıra SERMAYE İHRACI belli hükümetlere yardım, kredi verilmesi şeklinde de gerçekleştirilebilir.

İster devlet sermayesi, isterse özel sermaye adı altında olsun sermaye ihracı hammadde kaynaklarının büyümesi, yeni kaynaklar edinebilmek, pazar payı elde

etmek (veya artırmak), siyasi/askeri olarak yayılmak yani daha sınırsız uluslararası bir sömürü ve kar diktasının kurulması amacı ile gerçekleşir.

**DÜNYANIN KAPİTALİST
BİRLİKLER TARAFINDAN
PAYLAŞILMASI**

İç pazarlarını paylaşmış olan tekellerin dünya üzerinde hakimiyet kurabilmeleri ULUSLARARASI TEKELLER'le mümkün olmuştur. Bunlar kendi ulusal sınırlarından taşan tekeller grubu olabildikleri gibi çeşitli ülkelerin ulusal tekelleri arasında oluşturdukları ittifaklarla da ortaya çıkabilirler.

ULUSLARARASI TEKELLER bir çok ülkenin pazarı üzerinde hüküm sürmek amacı ile dünya pazarını paylaşırlar. Tekellerin buradaki payları büyüklükleri ile doğru orantılı olup değişen dengeler karşısında her an pazar payları azalıp artabilir. Tekellerin gelişimleri arasındaki eşitsizlik pazarların paylaşımında sürekli bir hoşnutsuzluğu ve paylaşım mücadelelerini gündemde tutarak kar hirsının ortaya çıkardığı huzursuzluk ve bunalımları işçi emekçi kitlelere paylaşır.

**DÜNYA TOPRAKLARININ
EMPERYALİST DEVLETLER
ARASINDA PAYLAŞILMASININ
TAMAMLANMASI**

Dünyanın ekonomik paylaşımının yanısıra, toprak yanı ile de paylaşılması koşulların dayattığı bir zorunluluk haline gelmiştir.

Dünya topraklarının paylaşılması 19. yy. ile 20.yy. başında tamamlanmıştır. Bu paylaşım yani sömürge alanlarının paylaşılması sürecinin tamamlanması yeni bir dönemin açılmasına neden olur.

Emperyalistlerin iki sömürge(ler) edinme yöntemi vardır. Bunlardan birincisi askeri olarak alanın denetim altına alınması, siyasi ve askeri olarak işgali; öteki ise ekonomik olarak sömürgecinin öncelikle ekonomik olarak tamamen bağımlı bir hale getirilerek kullanılmasıdır.

Sömürgeler emperyalizm için hammadde, ucuz işgücü, pazar ve sermaye yatırımı için son derece önemlidirler. Bunlar emperyalist devletlerin askeri üsleri olmaları açısından da stratejik öneme de sahiptirler. Üsler, bir yandan emperyalizmin dünyadaki yayılmacılığını garanti altına alırken öte yandan sömürgecinin bağımlılığını riske atacak bütün hareket ve eylemliliklerin denetleyicisidirler. Bu nedenle en çok sömürgeye sahip olan emperyalist devletin dünya ekonomisi ve siyaseti üzerinde belirleyici olması, en küçük bir sömürgecinin kaybedilme ihtimali karşısında bir kaşık suda fırtınalar kopartılması anlaşılır ve nettir.

**KAPİTALİZMİN GÖRKEMLİ
İMPARATORLUĞU
EMPERYALİZM, ASLINDA
ÇÜRÜMEKTE
OLAN BİR SÖMÜRÜ DÜZENİNİN,
SON AŞAMASIDIR.**

Emperyalizmde sınıflararası ilişkilerde belirleyici olan, tekeli burjuvazi ile bütün halk tabakaları arasındaki çelişkiler, uçurumlardır.

Emperyalizm aşamasında, üretimin gelişiminin genel olarak yavaşlaması, kapitalist ülkelerde üretimin tekyanılılaşması ve gelişen teknoloji ve bilimin sunumlarını, kar çarklarının pasına gömmesi, çürümüşlüğü ortaya çıkarır.

Sürekli işsizlik, asalak tüketimin artması, gerici iç ve dış

siyaset, emperyalist ülkelerdeki sınırlı bir sayıya ulaşmış olan işçi sınıfı aristokrasinin bozulması ile çürümüşlük pekişir. Burada halkların daha iyi bir yaşam standartını yakalayabilmesi için yapılması gereken harcamalar savaş giderleri olarak ölüme hizmet eden

metal parçalarına akar durur.

Tekellerde aşılması mümkün olmayan bir durgunluk ortaya çıkar. Bir yanda rakiplerine karşı

teknolojiden yararlanma zorunluluğu öte yanda yeni buluş ve keşiflerin uygulanmasının var

olan sisteme kaybettirdikleri arasındaki çelişkiler, gelişme eşitsizliği, gerçek bir bunalımın

tarifidir.

Emperyalizm, sermaye ile emek arasındaki; büyük kapitalist güçler arasındaki; metropoller ile sömürgeler arasındaki çelişkileri çözümsüz ve aşırı boyutlara ulaştırır.

Emperyalizm, kapitalizmin, ölümlü sonuçlanacak olan çaresiz hastalığıdır.

**SÖMÜRÜ - KÂR ÇARKLARI
NEREYE KADAR DÖNER ?**

Kapitalizmin gelişmişlik oranı işçi sınıfının sömürsü ile olduğu kadar kitleliliği ile de doğru orantılıdır.

Sonunun yaklaştığını anladıkça saldırganlaşan kapitalizm gömülene kadar da saldırmaya kan içmeye devam edecek ne var ki özel mülkiyeti ve insanın insan tarafından sömürsünü ortadan kaldıracak olan işçi sınıfı diktatörlüğü, SOSYALİZM'in gelişini engelleyemeyecektir.

Sosyalizm, emperyalizmin eşitsiz gelişimi nedeni ile tüm dünyada aynı anda aynı gelişimi göstermez. Her ülkede işçi sınıfı gelişmişliği, örgütlülüğü farklı farklı gerçekleştiğinden farklı biçim ve süreçlerde olgunlaşarak emperyalizmin zayıf düştüğü noktada gerekli darbeyi vuracaktır.

Sömürü-Kâr çarkları işçi sınıfının Marksist/Leninist bilinç ve parti anlayışı ile örgütlenmiş partisinin inisiyatifi ve devrim koşullarının doğru ve zamanında değerlendirilmesi ile tarihe gömülecek.

(Sürecek)

**DEĞERLİ OKUYUCU;
AYLARDIR ENFLASYONA,
İSTİKRARSIZ PARA BİRİMİ
TL'YE VE KDV'YE DİRENDİK
VE 5000 TL. OLAN
GAZETEMİZİN FİYATINI
ARTIRMAMAYA GAYRET
GÖSTERDİK.
DAHA FAZLA DİRENEMEYİP
FİYATIMIZI 70000 TL.'YE
ÇIKARMAMIZI ANLAYIŞLA
KARŞILAYACAĞINIZ
UMUDUYLA.....**

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

EL-SEN BAŞKANI KUBILAY ÖZKIRAÇ'LA RÖPORTAJ

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

SAVAŞ VE BARIŞ

"SAVAŞ POLİTİKANIN BAŞKA ARAÇLARLA
DEVAMIDIR.(Von Clausewitz)

Von Clausewitz 1780-1831 yılları arasında yaşamış, askeri konularda uzmanlığı yanında savaş ile siyaset arasındaki kopmaz birliktelik üzerinde durmuş bir felsefe adamıdır.

Von Clausewitz'e göre savaş güdülen siyasetin şiddet araçlarıyla bir devamından başka birşey değildir.

Tarih kitapları da 1. Dünya savaşının bir Sırp teröristin Avusturya-Macaristan Veliatını vurup öldürmesi ile başladığı yazardı bizim zamanımızda, hala daha öyle mi, bilmiyorum.

Halbuki gerçek bu değildir. 1. Dünya Savaşı, büyük emperyalist devletlerin (İngiltere, Fransa, Avusturya-Macaristan v.b. gibi) dünyayı paylaşmak için giriştikleri, yıllarca ekonomik ve siyasi araçlarla sürdürüp nihayet 1914'de savaş (şiddet) araçlarıyla sonuçlandırdıkları emperyalist politikalarının kaçınılmaz bir sonucudur.

Aşırı kar emperyalist tekellerin ve onların temsilcisi burjuva devletlerin doğasında vardır. Onlar maksimum kar etmeden, bu karı sağlamak için dünya hammadde kaynaklarını ele geçirmeden, sermayelerini ihraç edip sermayelerine sermaye katmadan var olamazlar. İşte bu üstünlük ve hakimiyet politikası burjuva devletler arasındaki çelişkiyi gün geçtikçe artırır. Ekonomik rekabet (burda teknolojik yarış da rol oynar.) gün gelir, çeşitli gerekçelerle tikanır, artık siyaset, diplomasi v.s. işlemez olur. Bu noktada burjuva rakipler için savaştan başka çıkar yol yoktur. Artık silahlar diplomasinin yerini alacaktır. Burjuvazi "barış" zamanında iliklerine kadar sömürdüğü işçi ve emekçileri "vatan uğruna" cepheye sürmeye hazırdır. Burjuvazi kendi çıkarlarını işçi-emekçiler (savaş zamanı askerler) sayesinde sürdürür.

Sözün kısası: SAVAŞ, POLİTİKANIN BAŞKA ARAÇLARLA DEVAMIDIR.

Bu gerçeği görmemek, kavramamak "barış zamanında olduğu gibi savaş durumunda da "bayrak uğruna", "sınırları korumak uğruna", "vatan savunması uğruna" burjuvazinin ve onun politikalarının oyuncağı olmak, işçi sınıfı ve emekçilere ve onların mücadelelerine ihanet etmektir.

"Savaşa hayır" demekle savaş engellenemez. Savaşa karşı olmak, "barış" zamanlarında burjuva politikalara karşı olmak, sınıf mücadelesine katılmak yani burjuvaziye karşı savaşmakla olur. Çünkü burjuva sistem devam ettikçe savaşlardan kaçınmak mümkün değildir.

Geçtiğimiz günlerde 1 Eylül "Dünya Barış Günü" kutlandı. 364 gün burjuva politikaları onaylayanlar, hatta aksayan yönlerini bizzat hükümette yer alıp tamir etmeye, sistemi güçlendirmeye harcayanlar bir günlerini de "BARIŞ" a ayırdılar. Bol bol nutuk atıldılar, balolar düzenleyip "barış" şerefine kadeh kaldırdılar.

Nedense, ülkemizde, olmayan şeyleri varmış gibi gösterip kutlamak moda oldu; 364 gün düşünülmeden öğretmenlerin 24 Kasım'da "Öğretmenler Günü" nutukları atılarak "kutlanır". Aynı şekilde: 364 gün işçi sınıfına ihanet edenler 1 Mayıs'ta "İşçi Bayramı'nı" kutlarlar.

Kimileri barış savaş durumuna ara vermek; güç toplamak, yeni savaşlara hazırlanmak için savunur, kimileri ise tümüyle "dünya büyüklerine" havale eder. B.M'nin, ABD'nin, AB'nin adımıza barış getirmesini bekler, üstelik kalıcı bir barış. Savaşın politikanın silahlı bir şekilde devamı olduğunu kavrayamayanlar veya kavramak istemeyenler emperyalist tekellerin Kıbrıs'a "kalıcı barış" getirebileceğini hayal eder ancak.

Peki, emperyalist odakların sözde barış çabalarının ikiyüzlülüğünü teşhir etmek ve reddetmek statükoyu onaylamak mıdır? Kesinlikle değildir! Aslında emperyalist sözde barış, andlaşma çabalarının dönüp dolaşıp varacağı nokta 74'ün yarattığı fiili durumun yasallaşması olacaktır. Nitekim son ABD girişimleri bunun sinyallerini vermeye başladı bile.

O zaman, çare nedir?

Çare savaşın kaynağını kurutmaktır. Kıbrıs'ta savaşın kaynağı emperyalizme ekonomik-siyasi bağımlılıktır. Şovenizmi, milliyetçiliği besleyen bu bağımlılık ve onun paralelinde seyreden emperyalizm ve yerli burjuvalarımızın çıkar ortaklığıdır. Özel mülkiyet temeli üzerinde yükselen burjuva sistemi devam ettikçe ne genel olarak dünya çapında, ne de Kıbrıs adasında savaşlar, vahşet ve katliamlar sona ermeyecektir.

Öyleyse; emperyalizmden, sömürü ve savaşlardan kurtulmanın bir tek yolu vardır: Burjuva düzenine son vermek, sosyalizmi kurmak.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek (KSG): Bize EL-SEN'i tanıtır mısınız?

Kubilay Özkıraç (K.Ö.): Sendikamız Kıbrıs Türk Elektrik Kurumu çalışanlarının sendikası olup kısa adı EL-SEN olarak anılır. TÜRK-SEN Federasyonunun üyesi olup Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Federasyonunun (İCFTU) üyesiyiz. Bu federasyonla ilişkilerimiz iyi bir düzeyde devam etmektedir. 550 üyemiz mevcuttur.

KSG: Üyelerinizin faaliyet gösterdiği işyerleri nereleridir?

K.Ö.: Üyelerimizin faaliyet gösterdiği işyerlerini şöyle sıralayabiliriz.

- a- Teknecek elektrik santralleri.
- b-Dikmen elektrik santrali.
- c-Lefkoşa bölge mühendisliği.
- ç-Lefkoşa merkezi daire.
- d-Mağusa bölge mühendisliği.
- e-Girne bölge mühendisliği.
- f-Güzelyurt bölge mühendisliği.

Ülkemizde enerjinin var olduğu tüm bölgelerde üyelerimiz faaliyet göstermektedir.

KSG: Kuzeyin elektrik ihtiyacını karşılayan Teknecek Santralının özelleştirilme çabalarını nasıl karşılıyorsunuz?

K.Ö.: Öncelikle Kıbrıs Türk Elektrik Kurumu Çalışanlarının tümünün Elektrik Kurumunun özelleştirilmesine şiddetle karşı çıktıklarını herkesin bilmesinde büyük fayda vardır. Elektrik özelleştirilmesi konusu toplumun gündemine sadece Teknecek Elektrik santrallerinin özelleştirilmesi şeklinde konmuştur. Fakat bu özelleştirilmenin tüm kurum genelinde yapılmak istendiğini çok iyi biliyoruz. Öncelikle özelleştirmenin ne olduğunu nelere mal olduğunu bu ülke insanının bilmesini istiyoruz. Özelleştirme kamunun ekonomik ve sosyal etkinliğini azaltmaya yönelik bir politikadır. Bu politika yürürlüğe sokulmak istendiği tüm ülkelerde sosyal sorunlarla birlikte yoğun tepkilere neden olmuştur. Sermaya çevrelerince yeterince tartışılmadan tıpkı ülkemizde olduğu gibi oldu-bittiye getirilmek istenmektedir. Sermaye çevrelerince kamu kuruluşları, karlılık ve verimlilikten uzak, ekonomik sorunların temel nedenidir. Yine sermaye çevrelerine göre özelleştirmeler gerçekleşirse, kamu açıkları giderek kapanacak ve ekonomi düzleşmeye çıkacaktır. Kuzey Kıbrıs'ta elektrikli özelleştirmek isteyen çevreler, sağlıklı ve kesintisiz enerji üretmenin tek yolunun özelleştirmeden geçtiğini ısrarla söylemektedirler. EL-SEN olarak bunun böyle olmadığını ısrarla söylemekteyiz. Kamu kuruluşlarının sorunları içerisinde olması ve teknolojik yenilenmelerini sağlayamadıkları ve sonuçta hantal kuruluşlar görüntüsü vermesi gerçektir. Ancak bu olgu alternatif yenilenme ve yapılanma programları ile aşılabılır. Bu kuruluşlar verimliliklerini ve karlılıklarını artırabilirler. Ekonominin düzleşme çıkması için sürükleyici güç olabilirler. Sermaye çevrelerince sorunlu görülen kamu kuruluşlarının özelleştirme getirileri onların yeniden yapılandırılmalarından daha pahalıdır. Çünkü özelleştirme sonucu yeni sosyal sorunlar gündeme gelecek, işçiler MENAR ve diğer kuruluşlarda olduğu gibi sokağa atılacak. Bir tekel özelliği olan kuruluşlar yabancı tekellerin eline geçecek. Üretim ve ekonomi onlar tarafından kontrol edilecektir. Böyle bir politikanın yürürlüğe sokulduğu ülkemizde uluslararası deneyimler gözlemlenerek yeterince tartışılmamaktadır. Bu nedenle bu konunun tartışılmasını ve kamuoyunun gerçekleri bilmesinde yarar vardır.

Kıbrıs Türk Elektrik Kurumunun özelleştirilmesi entegrasyon sürecini hızlandıracak. Ülkemizin sömürge durumuna getirilmesini sağlayacak. Çalışanlar sokağa atılacak. Bunun örnekleri çoktur. (MENAR-TURİZM İŞLETMELERİ v.b.). Sendikal hareket ve kazanılmış haklar yokedilecek. Türkiye'de özelleştirilen elektrikli ne durumda olduğunu Türkiye basınından sürekli izliyoruz. Aylardır elektrik yüzü görmeyen bölgeler bulunmaktadır. Ülkemizde özelleştirme politikalarının devamı halinde çalışanlara enflasyonun tüm faturası yüklenecektir. Ülkemizde varolan göç dalgası daha da

hızlanacaktır.

Avrupa ülkelerinde yapılan özelleştirme uygulamalarında patronların bile özelleştirmenin çözüm olmadığını söylediklerini izliyoruz. İngiltere'de geçtiğimiz yıllarda özelleştirilen demiryollarının patronu yeniden kamulaştırma istiyor. İngiliz hükümeti uzun yıllar özelleştirmenin gerekliliğini ve yararını savunmuştu. Ancak patronlardan böyle bir talep gelmesi özelleştirme politikalarının iflas ettiğini göstermektedir.

KSG: Elektrik birim fiyatlarının otomatik zamlanması sonucu halkın ödediği faturalar hızla kabarmaktadır. Böyle olmasına rağmen kurum sıkıntıda gösteriliyor. Sizce kurum neden ekonomik sıkıntıda?

K.Ö.: Elektrik Kurumunun ekonomik sıkıntıda olmasının nedenlerini şöyle açıklayabiliriz. Kurumda izlenen yanlış politikalar kurumu mali yönden büyük sıkıntılara sokmuştur. Politikacılar KİT'leri ve kurumları kendi politik çıkarları için istedikleri şekilde kullanmışlardır. Hükümetler uyguladıkları yanlış politikalarla ileriye dönük yatırım yapılmaması sonucu teknolojik geriliğe yol açmıştır. Hükümetler bir yandan bu kuruluşlara müdahale ettiler, bir yandan da kendi siyasi yandaşlarını bu kuruluşa yerleştirdiler. Kurumda yanlış işidham politikaları teknik personel azlığına doğurmuştur. Ancak kurum çalışanlarının özveri ve fedakar çalışmaları nedeniyle enerji üretimi iyi bir şekilde devam etmektedir. Bu üretimi ve dağıtımını sağlayan insanlar Kıbrıs Türk Toplumunun insanlarıdır. Bir de hükümetlerin kuruma hiç bir yardım yapmayarak, kaynak aktarmayarak, "kendi kaynağını kendin bul, istediğin yerden borçlan" diyerek kurumu yüksek faizle borçlanmaya itmişlerdir. Kurumun ürettiği enerjinin karşılığını alamaması, devletin, turistik işletmelerin, belediyeleri ve diğer sivil savunma amaçlı birimlerin borçlarını ödememesi veya zamanında ödememesi kurumun önünde büyük bir sorun olmaktadır. Kıbrıs Türk Elektrik Kurumunun en önemli sorunlarından biri de kurumun acil ihtiyacı olan kurum yasasının yıllardır meclisin gündemine gelmemesidir. Kurum yasasının Elektrik Kurumu için yaşamsal bir önemi vardır. Kurum acilen organize edilerek, politikacıların elinden alınarak özerk-bağımsız bir yapıya kavuşturulmalıdır. Sendika olarak bunları uzun yıllardır talep etmekteyiz. Ancak DP-CTP Hükümetleri döneminde bırakın kurum yasasını, bırakın yeniden yapılanmayı aksine özelleştirme politikalarına hız verilmiştir. DP-CTP Hükümetleri döneminde elektrikli yapılan zamlar bile hiç bir işe yaramamıştır. Sn. Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Serdar Denktaş ile kurumun özelleştirilme konusunu her platformda tartışmaya hazırız. Çünkü Sn. Denktaş özelleştirmenin ve sermayenin sözcülüğünü yapmaktadır. Biz Sn. Denktaş'ı özelleştirme konusunda ve Kıbrıs Türk Toplumunun çıkarları nedeniyle geri adım atmaya çağırırız.

KSG: Çalışanların örgütleri olan sendikaların mücadelesinin özü sizce ne olmalıdır?

K.Ö.: Çalışanların örgütleri olan sendikaların mücadelesinin özü bizce Toplumun temel ihtiyaçları DEMOKRATİKLEŞME, ÖZGÜR BİR ÜLKE YARATMAK ve BU ÜLKEYE BARIŞI GETİRMEK MÜCADELE YOLLARINI SEÇMELERİDİR. Ayrıca çalışanların yaşam seviyelerinin yükseltilmesi için her türlü mücadeleyi sürdürmek. Toplu sözleşme ile kazanılan hakları koruyup geliştirmek. Sendikaların sendikacıların esas amaçları olmalıdır.

Son olarak ülkemizde faaliyet gösteren sendikaların pasifize edildiği, bazı sendikaların şirketleşmeye doğru gittiklerini, bazılarının ise talimatla yönetildiklerini ibretle izliyoruz. Devlet sendikacılığını bir yana iterek çalışanlarla içiçe, çalışanların kazanılmış haklarını koruyarak ve geliştirerek, Toplumun çalışan kesimlerinin sorunlarına duyarlı olan gerçek bir örgütlenmeye geçilmesi sendikacıların en önemli görevlerinden biridir. Sendikaları, bu sorunları ve bundan sonra izlenecek yöntemleri tartışmak ve güzeli ortaya çıkarmak için işbirliğine davet ediyoruz. Aksi takdirde varolan yapı ile ileriye gitemiz mümkün olmayacaktır.

KIBRIS SORUNU DOSYASI

DEĞERLİ OKUYUCU,

Altıncı sayımızdan itibaren 'TARİHİ SÜREÇ VE "YENİ DÜNYA DÜZENİ" NDE KIBRIS SORUNU' Kapsamında yazılarımızın yer alacağı 'KIBRIS SORUNU DOSYASI' isimli ilk dosyamızı açmış bulunuyoruz.

Dosyada değişik kesimlerden politikacı ve yazarların konu ile ilgili görüşlerine yer verilecektir. Dosyanın son yazısı, gazetemizin konu ile ilgili görüşlerine yer verecektir.

Tüm okurlarımızı, dosyada yer alacak görüşleri incelemeye, eleştirilerini gazetemize ulaştırmaya davet ediyoruz. Gelecek eleştiriler aynı sayfada yayınlanacaktır.

SOSYALİST
gerçek

13 nisan 1991'de ABD Cumhurbaşkanı George Bush, Maxwell Hava Gücü Üssü'nde "Yeni Dünya Düzeni"nin kurulduğunu duyurdu. Neden Bush? Çünkü soğuk savaşın kazananların başını ABD çekiyordu da onun için. 1989 yılında Berlin Duvarı yıkılmış, iki kutuplu dünya gitmiş, Soğuk Savaş bitmişti. Soğuk Savaş'ta gelişmiş ve geri bırakılmış kapitalist ülkelere önderlik yapan ABD, soğuk savaş sonrası Yeni Dünya Düzeni'ni kendine göre kurdu ve kurallarını açıkladı. "Sorunlar barış yolu ile çözülecek. - Saldırganlığa karşı dayanışma sağlanacak - Silah depoları azaltılıp denetlenecek. - Bütün halklara hakça davranılacak"

George Bush'un Maxwell Hava Gücü Üssü'nde Yeni Dünya Düzeni'nin ilkeleri olarak dünyaya duyurdukları daha sonraları üç ana noktada toplandı. 1- İnsan Hakları 2- Sorunların Barış Yolu ile Çözümü 3- Piyasa Ekonomisi.

13 Nisan 1991'de George Bush Yeni Dünya Düzeni'nin kurulduğunu duyururken ilkeleri arasında Piyasa Ekonomisi'ni katmamıştı. Oysa Yeni Dünya Düzeni'nin en belirgin özelliği budur. Günümüzde Piyasa Ekonomisi tüm dünyada geçerli kılınmaktadır. Küreselleşme, diğer adı ile globalleşme denen olay budur. Yeni Dünya Düzeni koşullarında yalnız Soğuk Savaş öncesi kapitalist ülkelerinde değil, dünyanın her ülkesinde Piyasa Ekonomisi egemen kılınmaktadır. Bunun bir yansıması olarak gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfının can vererek, kan akıtarak kazandığı haklara kentsoylu (burjuva) sınıfı saldırıya geçmiştir. Sosyal Devlet'ten uzaklaşmaktadır. Günümüzde gelişmiş kapitalist ülkelerin en güçlüsü ABD, Kanada ve Meksikayla birlikte NAFTA'yı (Kuzey Atlantik Serbest Ticaret Bölgesi'ni) kurmuştur. Almanya ve Fransa'nın başını çektiği Avrupa Birliği onbeş üyelik ayrı bir

küme oluşturmaktadır. Pasifik ve Latin Amerika ülkeleri kendi ekonomik birliklerini kurmuşlardır. Bu oluşum kuşkusuz iki kutuplu dünyanın sona ermesinin bir sonucu değildir. İki kutuplu dünya devam etseydi de benzer kümeleşmeler olacaktı. Çünkü günümüzde anamal (sermaye) feodalizmin yıkılmasından sonra kurulan "ulus devletler" in sınırlarına sığamaz olmuştur. Anamal kendi çizdiği "ulusal" sınırları aşarak uluslararası şirketler biçiminde ulusötesi bir nitelik kazanmıştır. Oluşum iki kutuplu dünya sona ermeden çok önce başlamıştı. Şimdi gelişmiş ülkeler ekseninde sürmektedir. İki kutuplu dünya devam etseydi oluşmakta olan bu kümeler arasında işbirliği ve dayanışma daha kolay sağlanacaktı çünkü karşılarında ortak düşman Sovyetler Birliği olacaktı. Sovyetler Birliği dağılınca kapitalist kümeler arasındaki yarış (rekabet) su yüzüne çıktı ve belirgenleşti. Sovyetler'in dağılması mikro ulusçuluğu gündeme getirdi. Fakat parçalanma ABD, Almanya, Fransa ve benzeri ülkelerin istem ve çıkarlarına uygun olarak onların izin verdikleri çerçevede gerçekleşiyor. Batı'da kümelere eksen oluşturan ülkeler birlikler kurarken dağılan sovyetler, Yugoslavya ve Çekoslovakya'dan en çok yararı sağlayabilenler diye parçalanmaya ya göz yumdular ya da parçalanmayı teşvik ettiler. Yeni Dünya Düzeni İnsan Hakları, Sorunların Barışçıl Çözümü ve Piyasa Ekonomisi sacayağına oturtulmaya çalışılırken Kıbrıs'ın konumu nedir? 1959 Zürih ve Londra Antlaşmaları ile kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin üç garantöründen İngiltere ve Yunanistan AB diye anılan kümenin içinde yer almıştır. Üçüncü garantör Türkiye AB ile gümrük birliğine gitmiş tam üyelik için başvurmuştur. AB'nin başını çeken ülkeler Kıbrıs'ı AB'ye almak isterken Türkiye'ye yeşil ışık yakmamaktadırlar. Türkiye de, Zürih ve Londra Antlaşmalarını ileri sürerek Türkiye

FEDERAL AVRUPA
BİRLİĞİ'NDE
FEDERAL KIBRIS

Özker Özgür

ve Yunanistan'ın birlikte üye olamadıkları AB'ye Kıbrıs'ın üye olamayacağı üzerinde durmaktadır. Zürih ve Londra Antlaşmaları ile kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti iki toplumlu niteliğini yitirdiği için Türkiye tarafından tanınmamaktadır. Türkiye, buna karşın Zürih ve Londra Antlaşmalarına dayanarak Kıbrıs'ın kendinden önce AB'ye giremeyeceğini ileri sürmekte, Kıbrıs'tan kendi üyeliğini ileri götürmede yararlanmak istemektedir. Kuzey Kıbrıs'ta oluşturulan toplumsal ve siyasal yapı Kıbrıs Türkü'nün kendi yeğlemesini (tercihini) ortaya koymasına engeldir. Bu yapı içinde, Kıbrıs Türkü istese de Türkiye'ye karşın (rağmen) Kıbrıs Rum toplumu ile toplumlara sorunu çözümlenerek Avrupa Birliği'ne yönelemez. Kıbrıs Türkü, Kıbrıs Rum tarafı ile toplumlara sorunu çözümlenerek Avrupa Birliği ile bütünleşme sürecine giremezse kendi istenci (iradesi) dışında sokulduğu Türkiye ile bütünleşme (entegrasyon) süreci içinde varlığını ve kimliğini yitirecektir. Avrupa Birliği, oluşum nedenlerine karşın Kıbrıs Türkü'nün varlık ve kimliğini koruyabilmesi için tek umut kapısıdır. Kuzey Kıbrıs'ta oluşturulan toplumsal ve siyasal yapı Türkiye'ye karşın siyasal geleceğini belirlemede Kıbrıs Türkü'ne olanak tanımadığına göre çıkış yolu nedir? Kıbrıs Rum tarafı AB'ye tüm Kıbrıs adına başvurmuştur. AB, Kıbrıs'ı Türkiye'ye karşın AB'ye alırsa, Kıbrıs'ın kuzeyi konusunda AB ile Türkiye karşı karşıya gelecektir. AB bunu göze almak ister mi? Başka bir deyişle dertsiz başını derde sokar mı? CHP Genel Başkanı Deniz Baykal TC Dışişleri Bakanı iken, Türkiye'nin AB üyeliği için bir tarih belirlenmesi durumunda Kıbrıs'ın Türkiye'den önce üyeliğine karşı çıkmayacağı ileri sürüldü. AB bu yaklaşım üzerinde duracak mıdır? Bu sorulara yanıt verecek konumda değiliz. Kıbrıs Türk tarafının sosyalist, ilerici ve demokratları

olarak karşılıklı kabul edilebilir bir çözümle AB'ye girilmesi için savaşım vermek tek seçeneğimizdir. Türkiye ile entegrasyon sürecine karşın olan tüm toplumsal güçleri bir araya getirerek çözüme ve AB'ye yönlendirebilmeliyiz. Yeni Dünya Düzeni'nde ulusötesi anamal (sermaye) kendi birliklerini kurarken Kıbrıs Türk toplumu olarak varlık ve kimliğimizi korumanın yolunu bulmakla yükümlüyük. AB ulusötesi anamalin Avrupa'da ekonomik ve siyasal örgütü olarak biçimlenmektedir. Ancak bu yapının içinde emeğin ekonomik ve siyasal sözcüleri de yerlerini almaktadır. Kıbrıslı Türk sosyalist, ilerici ve demokratları olarak bu yapı içinde Kıbrıs Türk toplumuna ve emekçilerine daha iyi bir gelecek hazırlayabiliriz. AB'nin gelişmiş kentsoylu (burjuva) demokrasisi içinde uygar dünya ile bütünleşmek olanağını yakalayabiliriz. Ulusötesi anamal (sermaye) dünyayı kendine göre biçimlendirmeye çalışırken varlık ve kimliğini korumaya çalışan bir toplum olarak AB olanağından yararlanmasını bilmeliyiz. AB'nin sosyalist, ilerici ve demokratları ile dayanışma içine girerek federal bir Kıbrıs ve federal bir Avrupa'yı amaçlamalıyız.

AMERİKAN BARIŞI !!! BURAYA KADAR !

Değerli okuyucu;
Gazetemizin baskı çalışmaları devam ederken İsrail - Filistin "bombası" tekrardan patladı. Patladı ve "yeni dünya düzeninde yumuşama, barış" diye şişirilen Amerikan Barışı da "havaya uçtu". Ders alınmasını, emperyalistlerden meded ummaya son verilmesini umar, barış eğer gelecekse bunun Kıbrıs Halkı'ndan başkası getiremez gerçeğinin kavranmasını temenni ederiz.

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE
Sahibi: Evrensel Gerçek
Yayıncılık
Adres: Bekiroğlu İşhanı
No.: 10 Müftü Ziyai Sokak -
Lefkoşa - Mersin 10
TÜRKİYE
Fax: 0 (392) 7144597
Basıldığı Yer: ATEŞ
Matbaası
Organize Sanayi Bölgesi
Lefkoşa